

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การศึกษาการกำกับภาพยนตร์ขนาดสั้น

เรื่อง “ละครข้างถนน”

THE DIRECTING OF SHOT FILM

TITLE “SALT & LIGHT”

นางสาววิชยา ชัยยะ

Miss Wichaya Chaiya

เลขหมึก.....
เลขทะเบียน..... 44945
วัน, เดือน, ปี 16 ส.ค. 2546

.b.....
.i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาภาพยนตร์และวีดีโอ ภาควิชานิเทศศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2544

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การศึกษาการกำกับภาพยนตร์ขนาดสั้น เรื่อง “ละครข้างถนน”
THE DIRECTING OF SHORT FILM TITLE “SALT&LIGHT”

ภาควิชาศิลปะการถ่ายภาพ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพยนตร์และวิดีโอ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... *Adhakorn* วันที่ *7 Dec 91*
(อาจารย์วีศักดิ์ รักใหม่)

หัวหน้าภาควิชา..... *Adhakorn* วันที่ *7 Dec 91*
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้เผยแพร่ลงเว็บไซต์ และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การศึกษาการกำกับภาพยนตร์ขนาดสั้น เรื่อง “ละครข้างถนน” THE DIRECTING OF SHOT FILM TITLE “SALT&LIGHT”
ชื่อ	นางสาววิชา ชัยยะ
สาขาวิชา	ภาพยนตร์และวีดีโอ
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2544
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์วิศักดิ์ รักใหม่

บทคัดย่อ

ปัญหาที่มักติดอยู่เป็นระยะเวลายาวนานนั้นคือ การเขียนบทที่ยังไม่ลงตัว มีการแก้ไขหลายครั้งจนกระทั่งก่อนวันถ่ายทำก็มีเรื่องที่จะต้องแก้ไขอยู่ ช่วงการถ่ายทำนั้นก็ต้องแก้ไขบทพูดให้เหมาะสมในบาง scene

การถ่ายทอดความต้องการของตัวละครหลักยังไม่สามารถสร้างตัวละครให้เป็นนักแสดงละครอย่างที่ตั้งใจไว้ทั้งหมดได้ เนื่องจากยังขาดฉากที่เปิดเผยมุมมองหลังและการทำงานตามอุดมการณ์อย่างชัดเจนได้ อาจทำให้คนดูแล้วยังไม่เข้าใจตัวละครหลักอย่างผู้กำกับตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก

ข้อคิดที่ได้จากการทำงานในครั้งนี้คือ ต้องมีการเตรียมตัวในขั้นตอนก่อนการถ่ายทำอย่างดี ถ้ามีการวางแผนและการเตรียมตัวที่ดีจะเป็นการง่ายต่อการถ่ายทำเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าจะต้องแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าแต่จะมีความยุ่งยากและการสูญเสียงบประมาณที่น้อยลงอย่างมาก

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าสำหรับศิลปินพจน์นี้ที่พระองค์ทรงเป็นแหล่งกำลังและทรงประทานสิ่งดีทุกอย่างแก่ข้าพเจ้าและขอขอบคุณบุคคลดังต่อไปนี้ที่ให้ความกรุณา การสนับสนุน คำปรึกษาที่ดีตลอดมาจนกระทั่งงานสำเร็จ

อาจารย์วีรศักดิ์ รักใหม่ ที่ปรึกษา

อาจารย์เสริมสุข เขียรสุนทร ผู้ให้กำลังใจ

คุณวิชัย ชัยยะ คุณพ่อที่น่ารัก สนับสนุนด้านการเงิน

พี่น้องคริสตจักรความหวังลาดกระบังทุกท่าน

พี่น้องมหาวิทยาลัยมหานคร

เมษ ยิ้มสมบูรณ์

พงพรรณ รุ่งหิรัญรัตน์

รุ่นพี่ รุ่นน้องภาควิชาศิลปะ สาขาภาพยนตร์และวีดีโอ พระจอมเกล้าลาดกระบัง

นักแสดงทุกท่านค่ะ

วิชา ชัยยะ

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	จ
บทที่	หน้า
1. บทนำ	1
1.1 เบื้องหลังความเป็นมา	3
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	3
1.3 ลักษณะโครงการ.....	3
1.4 ขอบเขตและเป้าหมายโครงการ	3
1.5 แนวทางบรรลุเป้าหมาย.....	3
2. ค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล	4
2.1 ความหมายของภาพยนตร์ขนาดสั้น	4
2.2 สัมภาษณ์นักแสดง ละครกลุ่มบุดบอช	10
2.3 ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่องค์การราหับ	16
2.4 สิ่งที่ได้จากการดูวิดีโอประมวลภาพ (กลุ่มมะขามป้อม)	16
2.5 บทภาพยนตร์ขนาดสั้น	16
2.6 การแก้ไขบทภาพยนตร์ครั้งที่ 1	19
2.7 การแก้ไขบทภาพยนตร์ครั้งที่ 2	32
3. ขั้นตอนการเตรียมการก่อนการผลิตภาพยนตร์ (PRE-PRODUCTION)	39
3.1 ความสำคัญของ (STORY BOARD)	39
3.2 ตัวอย่างบทภาพ (STORY BOARD)	39
3.3 บุคลิกลักษณะตัวละคร	42
3.4 สถานที่ถ่ายทำ	45
3.5 บทถ่ายทำ (SHOOTING SCRIPT)	46

3.6 ตารางการถ่ายทำ	53
4. ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (PRODUCTION)และหลังการถ่ายทำ(POST-PRODUCTION)	56
4.1 ขั้นตอนในการถ่ายทำ	56
4.1.1 กำหนดยุทธวิธีการถ่ายทำ	56
4.1.2 การควบคุมความต่อเนื่อง	56
4.1.3 การเตรียมและจัดเก็บFootage	56
4.2 ปัญหาที่พบในการถ่ายทำ	56
4.3 การตัดต่อ	57
4.4 เอกสารประกอบการตัดต่อ	58
5. บทสรุปและประเมินผล	59

สารบัญภาพประกอบ

รูปที่

1. ตัวอย่างภาพ STORY BOARD	39
2. ภาพนักแสดงรับบทเป็นมาธา	42
3. ภาพนักแสดงรับบทเป็นใหม่	44
4. ภาพสถานที่ถ่ายทำ	45

บทที่ 1

บทนำ

เบื้องหลังความเป็นมา

อยากทำหน้าที่ดี มีคุณค่าและให้ประโยชน์แก่สังคมที่นอกเหนือจากความบันเทิงเพียงอย่างเดียว จึงได้ค้นหาวางจะทำเรื่องเกี่ยวกับอะไร แล้วพบว่าอยากทำเรื่องของคนที่อยู่เพื่อสังคม เพราะเชื่อว่าตัวละครและเนื้อเรื่องที่ดีจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ชมได้ เพราะผู้ชมมักเลียนแบบพฤติกรรมคนที่เขาประทับใจในภาพยนตร์เสมอ

และเนื่องจากปัจจุบันหลายสถาบันการศึกษาได้ผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาสื่อสารมวลชน ภาพยนตร์ การละคร คนตรี และต่างๆออกมามากมาย คนเหล่านี้จะมีผลต่อคนจำนวนมาก ถ้าถ่ายทอดสิ่งดีผู้ชมก็จะได้รับสิ่งดีเป็นแบบอย่าง ถ้าถ่ายทอดในสิ่งๆไม่ดี ผู้ชมก็จะได้รับสิ่งไม่ดีเป็นแบบอย่าง พฤติกรรมลอกเลียนแบบก็ตามมาจึงเห็น ความจำเป็นของสื่อการแสดงผลว่ามีอิทธิพลในหลายด้านของชีวิต ถ้าผู้ผลิตสื่อหันมาให้ความสำคัญกับการแสดงออกของศิลปการแสดงอย่างสร้างสรรค์ ผู้ชมก็จะได้รับแง่คิดที่ดีนำไปใช้ในชีวิตของเขา

จึงอยากทำชีวิตของคนที่ใช้ความสามารถในด้านการแสดงมาสร้างเรื่องราวที่เกิดประโยชน์แก่สังคมประเทศไทยยังมีคนกลุ่มเล็กๆที่กำลังใช้ศิลปการแสดงเป็นสื่อเพื่อถนอมรักษาสังคมเพื่อไม่ให้ตกต่ำไปกว่าเดิม โดยแสดงออกเป็นบทเพลง ละคร ถัดมาละครข้างถนน ละครเวที เป็นต้น ถ้าเปรียบเทียบสื่อก็เหมือนยานานหนึ่ง ที่รักษาความป่วยไข้ได้ และเป็นเหมือนแสงสว่างส่องนำทางคนดู ถ้าผู้ผลิตฉลาดใช้นำทางเสริมสร้างสิ่งดี ผู้ชมก็จะได้รับอิทธิพลแง่ดีไปใช้ เพราะคงปฏิเสธไม่ได้ว่า ถ้าเราดูหนังสักเรื่องหนึ่งที่หุดหู้รันทุด มีความรุนแรง เมื่อดูจบเราก็หุดหู้ สะเทือนอารมณ์ไปด้วย แต่ถ้าเราดูหนังที่โรแมนติก เราดูจบเราก็อยากจะรักใครบางคนมากขึ้น จะเห็นว่าการนำเสนอเรื่องราว อย่างเหมาะสมสำคัญมากต่อผู้ชมในสังคม เพราะสื่อการแสดงผลเป็นสื่อที่เปิดใจคนได้ง่าย เนื่องจากตรงกับชีวิตจริงอยู่แล้ว ทำให้ง่ายที่จะพูด สอน เตือนสติ ชี้นำคนดู ซึ่งในสถานศึกษาก็มีการสอนแต่การสัมผัสใจนั้นแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความคิดสร้างสรรค์ มีสีสันสวยงาม จรรโลงใจ ทุกคนสามารถมีส่วนร่วม ระบายความคิด ลงมาในการแสดงเพื่อให้ผู้ชมรับรู้ได้

ในไทยเอง เคยทำบ้างแต่ที่มีน้อยเหลือเกิน และจะอยู่ในแหล่งสังคมนั้นๆ ถ้าเราพัฒนาตระหนัก เห็นคุณค่า งานศิลปะในศาสตร์ต่างๆ มากขึ้น เมืองไทยคงเป็นเมืองแห่งศิลปะที่มีชีวิตชีวา มีสีสัน รสชาติ กลิ่นไอความสนุกสนาน จรรโลงสังคมให้น่าอยู่ได้

และในปัจจุบันเริ่มมีกลุ่มคนไทยที่บุกเบิกงานทางด้านนี้มาเป็นงานสื่อสร้างสรรค์ ระดับย่อย เพื่อสัมผัสคนในชุมชน และประสบผลสำเร็จ โดยได้รับการสนับสนุนจากองค์การทั้งภาครัฐและเอกชน และถูกยอมรับว่าสื่อละครการแสดงนี้สามารถเข้าไปช่วยเหลือคนในชุมชนต่างๆ ได้อย่างแท้จริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์โครงการ

1. ศึกษาการเขียนบทภาพยนตร์
2. ศึกษาการกำกับภาพยนตร์ขนาดสั้น
3. ศึกษาการกำกับการแสดง

ลักษณะโครงการ

เป็นการศึกษาการกำกับภาพยนตร์ โดยสร้างเป็นภาพยนตร์ 1 เรื่อง ความยาว 10-15 นาที

ขอบเขตของโครงการ

เป็นภาพยนตร์ถ่ายทำด้วยวิดีโอ ระบบเบต้าแคม ตัดต่อด้วยเทปวีดิโอระบบเบต้าแคม ความยาว 10-15 นาทีมี เสียงประกอบ

เป้าหมายหลักของโครงการ

1. เพื่อการศึกษาภาพยนตร์ขนาดสั้น

แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1. ค้นคว้าข้อมูลเรื่อง
 - ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับนักแสดงละครเร่
 - ค้นคว้าข้อมูลสถานบันเทิง
 - ค้นคว้าข้อมูลขององค์กรที่ให้การช่วยเหลือหญิงโสเภณี
2. ศึกษารูปแบบของภาพยนตร์
 - บทภาพยนตร์
 - แก้ไขบทภาพยนตร์
 - คัดเลือกนักแสดง
 - การกำกับการแสดง
 - STORY BOARD
 - ขั้นตอนการถ่ายทำ
 - ขั้นตอนหลังถ่ายทำ
 - ตัดต่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ความหมายของภาพยนตร์ขนาดสั้น

ภาพยนตร์ขนาดสั้นต้องมีความยาวไม่เกิน 30 นาที การเล่าเรื่องจะมีพื้นฐาน dramatic documentary หรือการทดลองภาพยนตร์ชนิดต่างๆ ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้ง life action หรือ animation film เราได้จำกัดความยาวที่แน่นอนเพราะภาพยนตร์ที่มีความยาวเกินกว่า 30 นาที มีแนวโน้มจะเข้าถึงตัวละคร และ plot แยกต่างหาก ภาพยนตร์ที่มีความยาวตั้งแต่ 30-60 นาที มักจะมีโครงเรื่องที่สองหรือโครงเรื่องรอง ขณะที่ภาพยนตร์ขนาดสั้น โครงเรื่องและตัวละครมักจะไม่นับซ้อน

ความง่ายของภาพยนตร์ขนาดสั้นขึ้นอยู่กับจำนวนของตัวละคร และระดับของการวางโครงเรื่อง ซึ่งในภาพยนตร์ขนาดสั้นมักมีตัวละครไม่เกิน 2-3 คน ส่วนโครงเรื่องยังต้องง่าย ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ตัวละครหลักจะง่ายไปด้วยในภาพยนตร์ขนาดสั้น แต่หมายถึงการประหยักรูปแบบที่ใช้ในการสร้างตัวละคร ตัวละครหลักอาจจะซับซ้อน แต่ต้องเผยให้เห็น action หรือ reaction เพื่อเป็นการคลี่คลายหรือเปิดโครงเรื่อง ให้คนดูเข้าใจ ไม่มีเวลาพอสำหรับหยุด เพื่อหารายละเอียดของตัวละคร ในภาพยนตร์ขนาดสั้น

การวิวัฒนาการของภาพยนตร์ขนาดสั้น (The Evolution of Shot Film)

ในตอนระยะเริ่มแรกของภาพยนตร์เป็นศิลปะ ภาพยนตร์ทุกเรื่องเป็นขนาดสั้นทั้งหมด จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1913 หนึ่งทุกเรื่องที่ความยาว 1 นาทีหรือน้อยกว่า หลังจากที่ D.W. Griffith ได้รับอิทธิพลจากหนังสือก็ ได้ผลิตหนังเรื่อง “Judith of Bethulia” เป็นรูปแบบหนังขนาดยาวเป็นจุดเริ่มต้นของบันทัดฐาน

แม้ว่าในที่สุดแล้วภาพยนตร์บันเทิงได้กลายมาเป็นรูปแบบที่ออกหน้าที่สุด หนึ่งตลกขนาดสั้นจาก Mack Sennett ถึง Bowery Boys ก็ดี ถูกผลิตขึ้นจนกระทั่งถึงการกำเนิดโทรทัศน์ในยุคทศวรรษ 1950 หนึ่งชุดก็มีความจำเป็นต้องทำให้สั้น หนึ่งพวกนี้สร้างตัวละครขึ้นโดยใช้เหตุการณ์หรือกระดุนเหตุการณ์นำไปสู่ตัวละครตัวหนึ่งที่เผชิญกับเหตุการณ์และให้ตัวละครอื่นเสริมการเผชิญเหตุการณ์นี้ด้วย หนึ่งได้แสดงถึง Melodramatic ของตัวละครเอกกับผู้ร้าย ในภาพยนตร์สองเรื่องคือ “The Battle at Elderbrush Gulch” โดย D.W. Griffith และเรื่อง “The Tramp” โดย Charlie Chaplin

แสดงให้เห็นลักษณะตัวละครธรรมดาของหนังสั้น ตัวละครธรรมดาพบกับเหตุการณ์ที่ไม่ธรรมดาและก็สามารถเอาชนะเหตุการณ์และตัวผู้ร้ายได้อย่างตื่นเต้นและอย่างน่าไม่ถึงภาพยนตร์ขนาดสั้นที่มีชื่อเสียงมากที่สุดที่เคยสร้าง เป็นเรื่องที่ทั้งรับกับบทสนทนาของหนังที่บรรยายในยุคทศวรรษ 1920 และการทดลองที่ได้รับอิทธิพลทางความคิดที่ได้รับการค้นพบใน Visual arts ในหนัง

เรื่อง “Un Chien Andalou” ซึ่งเป็นผลงานผลิตร่วมกับระหว่าง Salvador Dali และ Louis Bunuel ไม่มีหนังสั้นเรื่องใดที่ประสบความสำเร็จในการช็อคและสับสนคนดูได้เท่าเรื่องของ Bunuel-dali ร่วมกันทำและไม่มีหนังเรื่องใดที่มีภาพแต่ละภาพที่ช็อคคนดูทีละเล็กทีละน้อย ครอบคลุมความหมายทั้งหมด

“Un Chien Andalou” ยังคงรักษาการทดลองในรูปแบบมากกว่าเป็นการศึกษากรณีสำหรับการเขียนบทภาพยนตร์ขนาดสั้นที่ประสบความสำเร็จ ความกล้าหาญ ของภาพยนตร์ต้องเน้น ความสัมพันธ์ระหว่างภาพยนตร์และ Visual arts และความคิด (Ideas) ผูกกับศิลปะ (ตัวอย่าง Surrealism และความสำคัญที่เติบโตของการรักษาจิตใน Visual arts) แล้วมันก็กลายมาเป็นรากฐานของการดำเนินภาพยนตร์ขนาดสั้น จากผลงานของ Manray และ Maya Daren ถึงผลงานร่วมที่มากกว่าของ Stan brakhage, Michael Snow และ Joyce Wielar

การพัฒนาประการอื่นๆของภาพยนตร์ขนาดสั้น เกาะเกี่ยวรอบๆงานสารคดีของ John Grierson และเพื่อนร่วมงานของเขา คือ Basil Wrig และ Edgar Ansty ที่ Empire Marketing Board ในประเทศอังกฤษและรอบๆงานของ Pare Lorantz และ Willard Van Dyke ในสหรัฐอเมริกาหนังที่นักสร้างภาพยนตร์เหล่านี้ผลิตขึ้นถูกผลักดันให้ออกมา (Issue-Driven) สนับสนุนให้รัฐบาลเข้าแทรกแซงเศรษฐกิจในสหรัฐ หรือเสริมกำไรของนโยบายของรัฐบาลในอังกฤษ ไม่มีหนังเรื่องใดหมุนเปลี่ยนไปรอบๆ เหตุการณ์ที่พิเศษเฉพาะหรือใช้พระเอกเป็นผู้ร้าย การแสดงชีวิตจริงออกมาได้ใกล้เคียงกับแรงจูงใจทางการเมืองของคนทำหนังเหล่านี้ หนังของพวกเขาออกมาในแนวก่อความ การโฆษณาชวนเชื่อ

ข้อปลุกย่อยของหนังสั้นทั่วไป จากงานโฆษณาของ Walt Disney เป็นหนังการ์ตูนขนาดสั้นมีความตั้งใจที่จะแสดงหนังการ์ตูนบันเทิงในโรงภาพยนตร์ หนังที่มีความยาว 5 ถึง 8 นาที มีตัวละครสำคัญ มักเป็นสัตว์ เช่น หนู กระต่าย และหมาป่า ที่มีการกำหนดตัวละครและเป้าหมายที่พิเศษ เรื่องราวจะถูกเผยออกมาเมื่อความพยายามของตัวละครได้เข้าถึงเป้าหมายที่ถูกขัดขวางทำลายโดยสถาน

การฉ้อหรือตัวโกง การต่อสู้ให้ได้ชัยชนะเข้าสู่เป้าหมายเป็นแนวความเชื่อในภาพยนตร์ การแสดง (Action) และความขัดแย้ง (Conflict) Dramatic Values ได้รับการสนใจมากกว่าความน่าสงสารของตัวละครหลักและการต่อสู้ของเขาหรือหล่อน

ภาพยนตร์สั้นเหล่านี้ประสบความสำเร็จมากและรูปแบบของการกำหนดโครงเรื่องและการพัฒนาตัวละครทั้งชุด Tone และ Pace สำหรับรูปแบบหนังที่สั้นกว่าหนังโฆษณา ไม่ว่าหนังที่มีความยาว 3 นาทีหรือ 30 วินาที หนังโฆษณาเล่าเรื่องขึ้นอยู่กับรูปแบบที่ได้กำหนดไว้ในหนังการ์ตูนขนาดสั้น หนังการ์ตูนขนาดสั้นใช้รูปแบบของการบรรยายที่ถูกกำหนดไว้แล้ว (คือเรื่องราว, นิทาน, การเดินทาง) เพื่อพาดพิงเรื่องราว Pattern นี้ได้ไหลลื่นมาในการบรรยายของหนังโฆษณา

ในปีค.ศ. 1960 นักสร้างหนังในประเทศยุโรปได้เริ่มต้นที่จะใช้หนังสั้นในความตั้งใจที่จะก้าวเข้าสู่งานผลิตภาพยนตร์ที่ยาวกว่า ในประเทศโปแลนด์ ผู้กำกับ Roman Polanski ได้กำกับเรื่อง “Two men and a Wardrobe” (1958) ในอังกฤษ Lindsay Anderson กำกับเรื่อง “O D Reamland!” (1954) และ Richard Lester กำกับเรื่อง “The Running Jumping and Standing”, “Still Film” (1959) ในฝรั่งเศส Jean-Luc Godard ได้กำกับ “All boys are called patricle” (1957) และ Francois Truffaut กำกับ ในเรื่อง “Less Mistons” (1958) ในระยะนี้ Alain Resnais กำกับหนังที่มีชื่อมากของเขาเรื่อง “Night and Fog” (1955) เป็นเรื่องเกี่ยวกับเมือง Auschwitz (เมืองใน โปแลนด์ใต้) และในปีค.ศ. 1963 Federio Fellilini กำกับในเรื่อง “Toby Dammit” และ “Norman McLaren” กำกับหนังต่อต้านสงครามในหนังสั้นเรื่อง “Nighbors” (1952) มีเพียง McLaren เพียงคนเดียวที่ไม่ทำเป็นขบวนการภาพยนตร์บันเทิง คนอื่นๆทั้งหมดได้ก้าวไปสู่อาชีพที่แตกต่างกันในฐานะคนทำหนัง ระดับนานาชาติ และดำเนินงานต่อเนื่องของพวกเขาในหนังขนาดยาว

จุดเชื่อมต่อนี้จากหนังขนาดสั้นไปเป็นหนังที่มีขนาดยาวขึ้น มักดูเหมือนเป็นรูปแบบสำหรับหนังนักเรียนในโรงเรียนสหรัฐ ตั้งแต่ยุคทศวรรษ 1960 โรงเรียนได้ผลิตศิษย์เก่าที่มีความแตกต่างกัน ผู้ซึ่งเริ่มงานของพวกเขาในรูปแบบหนังสั้น และปัจจุบันก็ก้าวไปสู่หนังขนาดยาว เช่น Oliverstone , Martin Scorsese, Susan Seidelman ส่วน Francis Coppola และ George Lucas อยู่ฝั่งตะวันตกเป็นนักเรียนที่ประสบความสำเร็จจากโรงเรียนสอนภาพยนตร์ Lucas ทำหนังนักเรียนเรื่อง “ THX1138” (1966) และ Scorsese ทำเรื่อง “It’s not just you’ murray!” (1964) เป็นหนังนักเรียนที่ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา แต่งานของพวกเขาในภาพยนตร์ขนาดสั้นไม่มากไปกว่าการฝึกหัดสำหรับภาพยนตร์ขนาดยาว

การใช้ภาพยนตร์ขนาดสั้นในฐานะฝึกงาน เป็นเหตุผลสำคัญสำหรับโปรดักชั่นหนังขนาดสั้นในอเมริกาเหนือปัจจุบันนี้ มันเป็นความจริงที่ว่า มีคนทำหนังผู้ซึ่งทำงานต่อเนื่องในภาพยนตร์ขนาด

สั้นประเภทสารคดีและทดลอง คนทำหนังประเภทนี้มีมากขึ้นทุกวันก้าวเข้ามาทำหนังขนาดยาวด้วย ภาพยนตร์ขนาดสั้นในระยะถัดมา อย่างน้อยที่สุดก็ในอเมริกาเหนือ เพิ่มมากขึ้น ในรูปแบบของการ ประหยัดเท่าที่จำเป็นของนักเรียนภาพยนตร์ และมีอาชีพในปัจจุบันยังคงมีการผลิตภาพยนตร์ขนาด สั้นของการศึกษาและในส่วนของความร่วมมือกัน แต่ในระยะที่สัมพันธ์กัน ไกลน้อยกว่าที่ผลิตขึ้น ในอดีต (ทำน้อยลง)

ภาพยนตร์สั้นในยุโรปยังคงมีรูปแบบที่สามารถอยู่ต่อไปได้ของการแสดงออก ซึ่งได้รับการ สนับสนุนจากรัฐบาล นิติศาสตร์ได้อุทิศให้กับหนังสั้น เช่นเดียวกับงานมหกรรมต่างๆ ก็สนับสนุน ใน ภาพยนตร์ขนาดสั้น อย่างน้อยก็เป็นระยะเวลาพอสมควร ที่เป็นรูปแบบต่อเนื่องเติบโตขึ้นในยุโรป ในระดับนานาชาติ โรงเรียนสอนภาพยนตร์ได้เตรียมช่วยเหลือต่อเนื่องสำหรับหนังสั้น สมาคมโรง เรียนภาพยนตร์นานาชาติ (The international organization of Film School, CILECT) “ได้จัดงาน มหกรรมภาพยนตร์ปีละสองครั้ง เน้นที่โรงเรียนในยุโรป และงานมหกรรมเหล่านี้เกี่ยวข้องกับสมาคม

CILECTและเน้นที่งานของนักเรียนที่โรงเรียนเป็นสมาชิก งานมหกรรม Oberhausen Festival in Germany และงาน Clement-Ferrand Festival ในฝรั่งเศส อุทิศให้กับหนังสั้น รวมทั้งหนังบันเทิง หนังทดลอง สารคดี และหนังการ์ตูน

นอกเหนือจาก CILECT จำนวนงานมหกรรมภาพยนตร์ทั่วโลกมีประเภทของหนังขนาดสั้น บรรจอยู่ด้วย เช่น ใน Chicago , Toronto และแม้แต่เมือง Cannes เอง ก็จะฉายหนังสั้น และงาน มหกรรมทั้งหมดนี้ ให้ความสำคัญในจุดเริ่มต้นของคนทำหนัง แต่ทั้งสองอย่าง CILECT ได้ให้ความ สนับสนุนเช่นเดียวกับงานมหกรรมนานาชาติที่ใหญ่กว่าที่มีหนังสั้นเป็น Highlight ซึ่งจะเป็นหนทาง การผลิตภาพยนตร์ขนาดยาวขึ้น และดังนั้นที่เน้นก็ยังอยู่ที่หนังขนาดสั้นในฐานะหาประสบการณ์ การฝึกงานมากกว่าที่จะจบอยู่แค่นั้น

เช่นเดียวกับเรื่องสั้น ที่มีชีวิตอยู่อย่างต่อเนื่องตลอดมาโดยตัวของมันเอง หนังสั้นไม่ได้ถูกจัด ให้เป็นระดับนานาชาติกว้างขวางเท่ากับ รูปแบบที่ศิลปินได้อุทิศให้กับงานของตัวเอง ใน ช่วงระยะเวลาคนทำหนังได้อุทิศตัวให้กับหนังสั้น ก็มีโอกาสดูได้รับพิจารณาให้ฉายหนังเหล่านั้น หนังสั้นขนาดสั้นก็สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างดีพอ สันฐานประมาณ แต่ก็ยังมีข้อจำกัด ประโยชน์ของมันที่จะใช้สำหรับฝึกงาน สำหรับอาชีพของคนทำหนัง ยกเว้นในประเทศใดที่มีเงิน อุดหนุนจากสาธารณะชนส่งเสริมการผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้น

เราเชื่อว่าหนังสือ ได้มีการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ในระยะรอบสิบปีมานี้ ก็เป็นไปได้ที่ ภาพยนตร์ขนาดสั้นจะได้รับการพัฒนาได้ระยะยาวต่อไปด้วย ปัจจุบันในต่างประเทศ รายการเคเบิลทีวีก็ได้เปิดโอกาสเริ่มต้นพัฒนาการทางด้านการตลาดได้ให้ความเห็นว่าภาพยนตร์ขนาดสั้นอาจจะได้รับการฟื้นฟูให้ได้รับความนิยมมากขึ้นอีก

ในปีค.ศ. 1960 นักสร้างหนังในประเทศยุโรปได้เริ่มต้นที่จะใช้หนังสือในความตั้งใจที่จะก้าวเข้าสู่งานผลิตภาพยนตร์ที่ยาวกว่า ในประเทศโปแลนด์ ผู้กำกับ Roman Polanski ได้กำกับเรื่อง “Two men and a Wardrobe” (1958) ในอังกฤษ Lindsay Anderson กำกับเรื่อง “O D Reamland!” (1954) และ Richard Lester กำกับเรื่อง “The Running Jumping and Standing”, “Still Film” (1959) ในฝรั่งเศส Jean-Luc Godard ได้กำกับ “All boys are called patricle” (1957) และ Francois Truffaut กำกับในเรื่อง “Less Mistons” (1958) ในระยะนี้ Alain Resnais กำกับหนังที่มีชื่อมากของเขาเรื่อง “Night and Fog” (1955) เป็นเรื่องเกี่ยวกับเมือง Auschwitz (เมืองในโปแลนด์ใต้) และในปีค.ศ. 1963 Federio Fellilni กำกับในเรื่อง “Toby Dammit” และ “Norman McLaren” กำกับหนังต่อต้านสงคราม ในหนังสือเรื่อง “Nighbors” (1952) มีเพียง McLaren เพียงคนเดียวที่ไม่ทำเป็นขบวนการภาพยนตร์บันเทิง คนอื่นๆทั้งหมดได้ก้าวไปสู่อาชีพที่แตกต่างกันในฐานะคนทำหนัง ระดับนานาชาติ และดำเนินงานต่อเนื่องของพวกเขาในหนังขนาดยาว

จุดเชื่อมต่อนี้จากหนังขนาดสั้นไปเป็นหนังที่มีขนาดยาวขึ้น มักดูเหมือนเป็นรูปแบบสำหรับหนังนักเรียนในโรงเรียนสหรัฐ ตั้งแต่ยุคทศวรรษ 1960 โรงเรียนได้ผลิตศิษย์เก่าที่มีความแตกต่างกัน ผู้ซึ่งเริ่มงานของพวกเขาในรูปแบบหนังสือ และปัจจุบันก็ก้าวไปสู่หนังขนาดยาว เช่น Oliverstone , Martin Scorsese, Susan Seidelman ส่วน Francis Coppola และ George Lucas อยู่ฝั่งตะวันตกเป็นนักเรียนที่ประสบความสำเร็จจากโรงเรียนสอนภาพยนตร์ Lucas ทำหนังนักเรียนเรื่อง “THX1138” (1966) และ Scorsese ทำเรื่อง “It’s not just you’ murray!” (1964) เป็นหนังนักเรียนที่ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา แต่งานของพวกเขาในภาพยนตร์ขนาดสั้นไม่มากไปกว่าการฝึกหัดสำหรับภาพยนตร์ขนาดยาว การใช้ภาพยนตร์ขนาดสั้นในฐานะฝึกงาน เป็นเหตุผลสำคัญสำหรับโปรดักชั่นหนังขนาดสั้นในอเมริกาเหนือปัจจุบันนี้ มันเป็นความจริงที่ว่า มีคนทำหนังผู้ซึ่งทำงานต่อเนื่องในภาพยนตร์ขนาดสั้นประเภทสารคดีและทดลอง คนทำหนังประเภทนี้มีมากขึ้นทุกวันก้าวเข้ามาทำหนังขนาดยาวด้วย ภาพยนตร์ขนาดสั้นในระยะถัดมา อย่างน้อยที่สุดก็ในอเมริกาเหนือ เพิ่มมากขึ้นในรูปแบบของการประหยัดเท่าที่จำเป็นของนักเรียนภาพยนตร์ และมีอาชีพในปัจจุบันยังคงมีการผลิตภาพยนตร์ขนาด

สั้นของการศึกษาและในส่วนของความร่วมมือกัน แต่ในระยะที่สัมพันธ์กัน ไกลน้อยกว่าที่ผลิตขึ้นในอดีต (ทำน้อยลง)

ภาพยนตร์สั้นในยุโรปยังคงมีรูปแบบที่สามารถอยู่ต่อไปได้ของการแสดงออก ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล นิตยสารได้อุทิศให้กับหนังสือ เช่นเดียวกับงานมหกรรมต่างๆ ก็สนับสนุนในภาพยนตร์ขนาดสั้น อย่างน้อยก็เป็นระยะเวลาพอสมควร ที่เป็นรูปแบบต่อเนื่องเติบโตขึ้นในยุโรปในระดับนานาชาติ โรงเรียนสอนภาพยนตร์ได้เตรียมช่วยเหลือต่อเนื่องสำหรับหนังสือ สมาคมโรงเรียนภาพยนตร์นานาชาติ (The international organization of Film School, CILECT) “ได้จัดงานมหกรรมภาพยนตร์ปีละสองครั้ง เน้นที่โรงเรียนในยุโรป และงานมหกรรมเหล่านี้เกี่ยวข้องกับสมาคม

CILECT และเน้นที่งานของนักเรียนที่โรงเรียนเป็นสมาชิก งานมหกรรม Oberhausen Festival in Germany และงาน Clement-Ferrand Festival ในฝรั่งเศส อุทิศให้กับหนังสือ รวมทั้งหนังสือบทหนัง ทดลอง สารคดี และหนังการ์ตูน

นอกเหนือจาก CILECT จำนวนงานมหกรรมภาพยนตร์ทั่วโลกมีประเภทของหนังขนาดสั้นบรรจุอยู่ด้วย เช่น ใน Chicago, Toronto และแม้แต่เมือง Cannes เอง ก็ฉายหนังสั้น และงานมหกรรมทั้งหมดนี้ ให้ความสำคัญในจุดเริ่มต้นของคนทำหนัง แต่ทั้งสองอย่าง CILECT ได้ให้ความสำคัญสนับสนุนเช่นเดียวกับงานมหกรรมนานาชาติที่ใหญ่กว่าที่มีหนังสั้นเป็น Highlight ซึ่งจะเป็นหนทางการผลิตภาพยนตร์ขนาดยาวขึ้น และดังนั้นที่เน้นก็ยังคงอยู่ที่หนังขนาดสั้นในฐานะหาประสบการณ์การฝึกงานมากกว่าที่จะจบอยู่แล้วนั้น

เช่นเดียวกับเรื่องสั้น ที่มีชีวิตอยู่อย่างต่อเนื่องตลอดมาโดยตัวของมันเอง หนังสือไม่ได้ถูกจัดให้เป็นระดับนานาชาติกว้างขวางเท่ากับ รูปแบบที่ศิลปินได้อุทิศให้กับงานของตัวเอง ในช่วงระยะเวลาคนทำหนังได้อุทิศตัวให้กับหนังสั้น ก็มีโอกาสดูหนังให้ฉายหนังเหล่านั้นหนังโฆษณาขนาดสั้นก็สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างดีพอ สันฐานประมาณ แต่ก็มีข้อจำกัดประโยชน์ของมันที่จะใช้สำหรับฝึกงาน สำหรับอาชีพของคนทำหนัง ยกเว้นในประเทศใดที่มีเงินอุดหนุนจากสาธารณะชนส่งเสริมการผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้น

เราเชื่อว่าหนังสั้น ได้มีการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ในระยะรอบสิบปีมานี้ ก็เป็นไปได้ที่ ภาพยนตร์ขนาดสั้นจะได้รับการพัฒนาได้ระยะยาวต่อไปด้วย ปัจจุบันในต่างประเทศ รายการเคเบิลทีวีก็ได้เปิดโอกาสเริ่มต้นพัฒนาการทางการตลาดได้ให้ความเห็นว่าภาพยนตร์ขนาดสั้นอาจจะได้รับการฟื้นฟูให้ได้รับความนิยมนมากขึ้นอีก

2.2 บทสัมภาษณ์ คุณชนันต์ จันทาท

นักแสดงละคร Blue Box Theater Group

ประโยชน์ของศิลปะการละครที่ยกระดับ 3 ระดับ

1. ระดับพื้นฐานคือ ยกกระดับอารมณ์ คนดูรู้สึกสนุก บันเทิงไปกับเรื่อง หัวเราะไปกับเรื่อง
2. ระดับกลางคือ ยกกระดับความรู้สึกระดับสมอง น่าจะได้รับความรู้อะไรซักอย่างหนึ่ง
3. ระดับสูงคือ เป็นขั้นสำคัญมาก เป็นการยกระดับจิตใจ คุณแล้วสามารถพัฒนาคุณภาพจิตใจของตัวเอง

ถ้าเป็น Blue box จะพยายามทุก Production เลยที่จะให้คนทำงานจะ base-on ว่าเราจะใช้ issue ประเด็นไหนสำหรับแต่ละเรื่อง เราคุยกันไปที่ละเรื่องเลยก็ได้ อย่างเรื่อง Dream comes true จะเป็นการเที่ยวของผู้หญิงใช้สายตามุมมองของผู้หญิง พูดคุยเรื่องปัญหาสังคม แต่ให้ออกมาเป็น Performance มากๆ ใช้สื่อผสม ใช้ slide ใช้ Video clip ใช้ภาพถ่าย เข้ามาช่วย เป็นการ Move มากขึ้น

เป้าหมายแต่ละอันเราต้องการสะกิดให้คนคิดอะไร จากประเด็นอะไรมากกว่า เพราะว่าเราควบคุมทางออกเขาไม่ได้ อย่างปัญหามันก็มีทางที่เป็นทางออกของแต่ละคน มันต่างกันอยู่แล้ว ถ้าให้เขา serious กับปัญหา เราก็เสนอมุมมองใหม่ๆ มาเช่น เรื่องปลาย่าง plot ก็คือ มีปลาซาบะตัวหนึ่งถูกจับมาที่ทะเล แล้วภรรยาขังไว้ให้สามีเป็นอาหารค่ำ ปลาอยากกลับบ้าน เลยบอกแม่ว่า พาฉันกลับบ้านหน่อยได้ไหม แล้วจะให้เนื้อครึ่งตัวเป็นการตอบแทน แมงก็พาไปแต่ไปได้สักพักมันก็เหนื่อย ก็ทิ้งมันไว้ กินเสร็จก็วิ่งกลับไป

ปลาก็เหลือครึ่งตัว นอนรออยู่อย่างนั้น สักพักหมาก็วิ่งผ่านมา ขอให้มาช่วยจะให้เนื้ออีกข้างเป็นการตอบแทน เป็นอย่างนี้ครับ เจอหมาเจอหนู หนูนี้ยอมให้แก้ม บอกว่าเป็นเนื้อที่อร่อยแล้วเศษเนื้อที่เหลือให้กินหมดเลย แล้วก็มาเจอนางกา กาก็จิกเอาตาไป ก็ไม่มีอะไรเหลือแล้วนี่ กาก็บินไปเกือบถึงทะเลแล้ว กาก็ปล่อยมันทิ้งดัง ตูบที่ชายหาด ตามันมองไม่เห็นแต่หูมันได้ยิน คลื่นซัดมาหลายๆ มันก็คิดว่าจะทำยังไงน้ำ จะถึงอยู่แล้ว แต่มันไปไม่ได้ทำอะไรไม่ได้จนมีผดผามมา มันก็ช่วย 10-100 ตัว มันช่วยไม่เร็วแต่ช่วยด้วยใจ พอถึงก็ปล่อยลงน้ำ

moment แรกของปลา คือ ฉันถึงทะเลแล้วมันก็ลงไป แต่มันไม่เหลืออะไรแล้ว มันก็จมน้ำทะเลแล้วน้ำทะเลก็ซัดเข้าหาหาดทราย ทรายค่อยๆ ทับมันไปเรื่อยๆ

ปีหนึ่งมีกลุ่มละครอีกกลุ่มเขาเข้ามาทำ แต่ทำเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงใช้เทคนิคคล้ายๆกัน แต่ทำเป็นเรื่องเกี่ยวกับโสเภณี อยากกลับบ้านทำทุกอย่างเพื่อจะได้กลับบ้าน แต่พอกลับไปถึงบ้านแล้วหมูป้าน

ไม่ยอมรับเพราะเป็นเอดส์ นี่เป็นประเด็นที่คนทำงานศิลปะพยายามจะสะท้อนปัญหากลับให้คนคิด ซึ่งแล้วแต่เรื่อง

แล้วแต่ความสามารถของคนทำว่า งานออกมาจะสะท้อนใจคนได้มากแค่ไหน ถ้างานออกมาสะท้อนใจเขาก็จะเอากลับไปคิดต่อ แล้วก็ขึ้นอยู่กับคนดูว่า เขาจะคิดอะไรได้ในตัวของเขา ซึ่งบางคนสะท้อนใจมากจนชีวิตทั้งชีวิตเปลี่ยนแปลงไปเลยก็มี นี่เป็นอนุภาพของงานศิลปะ

อย่างเรื่องดอกไม้ เราพูดถึงคนทุกคนที่มีความดี ความปรารถนาดี อยู่ในตัวเองดอกไม้ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน เราเปิดเรื่องด้วยมาเล่นตะลือกตอกแตก ดอกไม้โน้น โนน ดอกอะไร ต่อด้วยตะลือกตอกแตก แม่นาคพระโขนง จะ reflect ถึงการเล่นแบบไทย เป็นเหมือนดอกไม้ของคนไทยดอกหนึ่งที่ถูกลิ้ม สะท้อนว่าดอกไม้ของแต่ละคนยังอยู่หรือเปล่า หรือหายไปแล้ว จริงๆเราพยายามเสนอสั้นๆ ซึ่งลักษณะของ street เนี่ยต่างจากละครกลางแจ้ง อันหนึ่งคือละครมีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ทีมงานแสดง ผู้ชม และตัวเรื่อง แต่มันยังมีสถานที่ที่เป็นปัจจัยสำคัญ ถ้าเล่นในโรงละครเนื่องานจะออกมาอีก feel หนึ่ง แต่ละครกลางแจ้งคนดูจะเข้ามาดูเหมือนเข้าโรงละคร คนจะมานั่งให้เสร็จแล้วละครค่อยๆเริ่มเล่น แต่ถ้าเป็น street เป็นลักษณะที่ว่าจะเล่นที่ไหนก็ได้ ซึ่งคนดูจะไม่ได้ตั้งใจมาดูเหมือนเขาเดินผ่านไป

ลักษณะของ street คือ

คนมาดูตอนไหนต้อง catch คนดูให้อยู่ให้ได้และคนดูต้องตามเนื้อเรื่องให้ได้ มันจึงเป็นเรื่องยาวที่ซับซ้อนมากไม่ได้ ส่วนใหญ่มันจะเป็นเรื่องสั้นๆ มาดูตอนไหนก็เข้าใจได้ง่ายและเร็ว คนดูจะเยอะมากมายหลายคน

หลักในการทำ street สำหรับกลุ่ม Blue box คือ

เลือกว่าเล่นที่ไหนก่อน แล้วดูว่าคนในบริบทนั้นเป็นอย่างไร เล่นที่ทำพระอาทิตย์ก็ต้องเป็นแบบหนึ่ง ที่ Center point ก็เป็นแบบหนึ่ง เล่นที่ ร.ร.อนุบาลก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง แล้วก็พัฒนาบทขึ้นมา แล้วดูว่าคนดูได้อะไร ละครศิลปะจะแตกต่างจากคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คือ มันจะไม่ $1+1=2$ เช่น ถ้าพี้นเลข 1 พักคิดในใจว่าจะสื่อตามความโดดเด่น แต่คนดูอาจคิดว่าเป็นอย่างอื่นก็ได้ เช่น เพศชาย ฯลฯ ฉะนั้นของพีมี 1 คนดูมี A $1+A$ อาจจะเป็น C ก็ได้ที่เป็นความร่วมมือกัน ระหว่างคนแสดงกับผู้ชม เพราะฉะนั้นมันต้องแบ่งคนละครึ่งกัน มันแล้วแต่ว่าคนดูจะเก็บไปคิดแค่ไหน จากประเด็นของคุณที่

จะแนะนำ ถ้าเป็นการทำงานศิลปะอย่างเราก็ทุ่มเทเตรียมฝึกฝนอย่างดี และน่าจะให้เห็นภาพของคนดู โดยเฉพาะ street theatre คนดูหลากหลาย แม้ค้าเดินผ่านก็หยุดดูได้ เด็กเดินผ่านก็หยุดดูได้ ไม่ต้องตีตัว มันเข้าถึงคนได้เลย ใครเดินผ่านดูได้หมด แล้วแต่ว่าคนไหนจะเก็บเอาอะไรไปคิด บางคนดูสนุกเฉยๆ

งานอาจเป็นภาพที่ว่า คนทำงานเสร็จเสร็จแล้วไปเล่น แล้วกลับมาที่คนดู ปูปัญหาคนดูมา แล้วมาเจอกันจากประสบการณ์ที่ดี อาจเจอคำบางคำ มีท่าบางท่าที่ไปสะกิดใจเขาในขณะที่คนอื่นไม่คิดอะไรเลย แต่เขาอาจจะเอาไปเป็นประโยชน์ของเขา ซึ่งเรื่องนี้มันมีจริงๆนะไม่ใช่แค่ละคร

ตอนนั้นมีประสบการณ์การทำงานเล่นนอกโรงละครที่ดีของพี่คือ ตอนทำงานร่วมกับมายาสถาบันศิลปวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาเยาวชน มีโครงการร่วมกับประถมศึกษาแห่งชาติ (สพช.) จะไป work shop ตามโรงเรียนต่างๆ เด็กประมาณ 40 คน แบ่งเป็น 5 กลุ่มๆละ 8 คน มีพี่เลี้ยงประจำกลุ่มไปเข้ามีการเล่นเกม เทียงลองบทบาทสมมติว่า ถ้าจะลองไปสัมภาษณ์ชุมชนเนี่ยต้องทำยังไง ก็คือจะพาเด็กๆไปสัมภาษณ์บุคคลในชุมชน ซึ่งไม่เป็นทางการ คุยเป็นภาษาพื้นบ้าน เจ้าไม่ชอบอะไรในชุมชนเฮฮาบ้าง อันหยั่งที่มันน่าขำน่าเกลียด จากคำถามง่ายๆ ว่าเกลียดอะไรในชุมชน ไม่อยากให้ชุมชนมีอะไร เนี่ยแต่สิ่งที่สะท้อนออกมาตีความแล้ว เป็นเรื่องที่ใหญ่เช่น ไม่ชอบเด็กคิดยา ไม่ชอบยาบ้า ไม่ชอบเด็กขโมยของ มันสะท้อนปัญหาสภาพจิตใจของคนในชุมชนได้เยอะ พอเราได้ประเด็นน่าสนใจจากเด็ก เราก็มาพัฒนาเป็นบทง่ายๆ Production ง่ายๆ เช่น ตัวละครอาจจะเป็นสัตว์ จะทำให้มีสีสันเบาๆ ไม่แรงเกินไป ตัวละครอาจจะเป็นลูกเสือ ลูกกระต่ายที่คิดยา เกิดมาพ่อแม่เสียใจ เป็น plot ง่ายๆ

ช่วงกลางวันเก็บข้อมูล บ่ายๆเราก็มานั่งทำบทกัน บางกลุ่มทำหุ่น มีทั้งหุ่นเงา หุ่นที่เอาผักผลไม้ เอาฟางมาทำเป็นหุ่นก็มี หนังสือพิมพ์ของที่อยู่ใกล้ๆไปขอรูปที่มามีได้ ตอนเย็นเราก็จัดไปจัดเวทีกันเล่นง่ายๆ อาจเป็นศาลากลางบ้านในวัด ในที่ที่ชาวบ้านชอบมารวมกันอยู่แล้ว ประกาศตามเสียงตามสายลำโพงตามหมู่บ้าน พ่อแม่พี่น้องก็มาดูกัน เพราะลูกนั้นจะเล่นละคร คนมาดูเยอะ ละครเด็กไม่ได้เสนอปัญหาอย่างเดียวจะเสนอทางออกด้วย อย่างเป็นเรื่องโรคเอดส์เงี้ย เขาก็จะคิดทางแก้ที่ ทำให้สักครูปครอบครัวไว้ที่มือเลย เวลาจะไปกับผู้หญิงจะได้เห็นรูปว่า ตายละฉันมีลูกมีเมียจะจะได้ไม่ไปเที่ยว ก็จะเป็นทางแก้แบบน่ารักๆ ถ้าเป็นปัญหาขโมยก็เสนอว่าให้เอาถังน้ำวางบนหน้าต่าง พอโจรมาเปิดก็ให้ถังน้ำตกใส่หัว

ช่วยแนะนำตัวได้ไหมคะ

ชื่อ ธนัตถ์ จันทวาทนิศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ เข้าศึกษาปี 2537 จบปี 2541
 สาเหตุที่ทำงานละคร ทำงานด้านละครระดับโรงเรียนมาตั้งแต่ ม.ปลาย เวลาโรงเรียนอยากจะมีละครก็ให้มาคุมให้ เป็นงานไป พอเข้ามหาวิทยาลัย มี summer ปี 2 งานชิ้นแรกคือ ส่งบทประกวด สดใส Award บทติด 4 คนสุดท้าย เขียนโซโล่เดี่ยว 35 หน้า ความยาว 3 ชม. เป็น plot ของเด็กคนหนึ่ง มีปัญหาครอบครัว แม่เห็นหน้าเขาและนึกถึงพ่อ ซึ่งเขาเป็นตัวขนานที่ทำให้แม่เสียชีวิต เขาจึงขาดความอบอุ่นในครอบครัว ได้ความอบอุ่นมาจากแฟน แต่มีเรื่องต้องไปเรียนที่อื่น เขาขาดมาทุกอย่าง ไม่สามารถขาดแฟนได้อีก ทั้งหมดจุดชนวนไปสู่การฆาตกรรม หนึ่งเป็น Title horror มาก เล่นคนเดียวเล่นเป็นตัวละครต่างๆ เล่าให้ตลกตัวนี้

ฟังบทแรงแม้จะมีเลือดกันเลยเป็นผลงานเข้าสู่วงการหลังจากนั้นมาสมัครเป็นอาสาสมัครอยู่ตอนเรียนมาเรื่อยๆ ช่วงนี้เป็นช่วงที่มีค่ามากสำหรับการแสดงเพราะมายามีระบบการ train ดีเป็นระบบเลยอย่างวิ่ง 9 กิโลเมตร มันจะช่วยเรื่องหัวใจเวลาเล่นละครกำลังจะไม่ตก งานที่ได้กำกับมายาเป็นครั้งแรกเป็นละครเร่ 80 ชุมชนแออัดในกรุงเทพฯ คนดูต่อรอบ 200-300 คน บางรอบต้องเล่นแข่งกับดาวพระสุกัรเร่ก็ต้องทำ production ให้มันน่าสนใจพอถึงจะดึงคนดูมาจากจอทีวีได้ละครเร่สไตล์มายาจะมีสีสันแบบชาวบ้านใส่ชุดปักเลื่อมคล้ายๆนักร้องประเด็นอาจเป็นเรื่องเมียบลวงเมียน้อยตบตีกัน เนื้อหาที่แสดงก็ใครเลี้ยงลูกเก่งกว่ากันคนดูก็จะได้สาระด้วย ท่ามกลางบรรยากาศตบตีแต่สาระไม่ได้ค่อยตอนท้ายสรุปเป็นคำขวัญ 5 ข้อเขาก็จำไปใช้ได้

หลังจากนั้นก็ทำเป็นมายา boxes ตัวพี่เองก็ออกมาจากมายาได้ไม่นานต้องมีส่วนหนึ่งมาทำ blue box ตั้งขึ้นปี 41 คนส่วนใหญ่ใน blue box รู้จักกันในมายา เจอกันตอนแสดงบ้างทำเบื้องหลังบ้างส่วนใหญ่ก็เป็นกลุ่มคนรุ่นราวคราวเดียวกัน 24-25 ปี รุ่นนี้เองกว่านี้ก็มีพวกเราอยากทำโปรดักชั่นขึ้นมาสักเรื่องหนึ่งช่วงนั้นเป็นปี 4 จะจบแล้วแต่ไม่ยอมฟังฟังระบบการศึกษาเพราะต้องมีข้อบังคับบางอย่าง มีครูอาจารย์เข้ามาเรสเลยอยากได้ที่นอกจากระบบการศึกษานิดนึงเราก็ตัดสินใจกันเองขอพื้นที่ในมหาลัยเพื่อคนดูจะได้เข้ามาง่ายมากขึ้นและติดต่อกับมหาลัยในฐานะกลุ่มนอกเลยไม่ใช่ความเป็นนิติเพราะหลายคนเรียนทางด้านศิลปะการละครมาแบบว่าฉันเล่นมาสี่ปีแล้วน่าจะมีผลงานเป็นของตัวเองที่ทำได้เต็มที่จริงๆ พอเริ่มก็ค่อนข้างประสบความสำเร็จคนไปดูเยอะก็เลยได้มีชื่อกลุ่ม blue box ขึ้นมาแล้วก็เริ่มทำโปรดักชั่นที่ 2 แล้วก็เริ่มเป็นสัญญาณใจต่อกันเรื่อยๆ แน่นนอนเราอาจไม่ได้ทำเป็นอาชีพเพราะทุกคนมีเบื้องหลังของตัวเอง อย่างพี่ก็ขี้ขอยากเป็นครูตอนนี้เป็นครูสอนสังคมศึกษาโรงเรียนแถว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รังสิตอย่างคนอื่นก็ขยันอยากทำงานทีไรทุกคนก็ไปทำในสิ่งที่อยากทำ แต่มีจุดร่วมกันคือยังรักละครเวทีรักมาก มากจริงๆ ก็นัดเจอกันเวลาว่าง ปีหนึ่งขอให้มิโปรดักชั่นอย่างน้อยหนึ่งครั้งแต่ตั้งแต่ปี 41-44 ก็จะเห็นว่าเกินหนึ่งเรื่องรวมถึงปีนี้ก็ 10 เรื่องแล้ว

ปัญหาของเราคือไม่มีพื้นที่เป็นของตนเองเวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการติดต่อโรงละครถ้าตัดปัญหาเรื่องนี้ได้เราก็จะเอาเวลาไปทำอย่างอื่นได้และเราก็ยังไม่มีเงินสร้างเองเราฝันว่าในอนาคตเราจะมีพื้นที่แล้วทำในสิ่งที่อยากทำสักทีหนึ่ง

สไตล์ของคนละครเป็นอย่างไร

ถ้าในประสบการณ์จะมีทุกประเภท มีหมด บางคนไปวัดแต่อีกคนไปผับกว้างมากไม่สามารถบอกได้ทุกคนแต่เข้าใจว่ามีจุดร่วมอย่างเดียวกันคือมีความต้องการที่จะแสดงออกในชีวิตปกติอาจไม่แสดงออกหรือบางคนชอบแสดงออกในชีวิตประจำวันแต่เราต้องการบอกตัวตนบางอย่างกับคนอื่นมีความคิดบางอย่างที่

ต้องการจะบอกให้คนอื่นรู้และสิ่งที่มีโอกาสมาเจอก็ได้ละครเป็นสื่อแสดงตัวตนความคิดผ่านทางละคร

เพราะละครเป็นศิลปะที่ใช้ในการสื่อสารเป็นศิลปะใกล้เคียงชีวิตจริงด้วย มันเป็นศิลปะร่วมหมดเลยใครชอบวาดภาพ

ก็มาทำละครได้ มาทำฉาก ใครชอบเขียนก็มาช่วยเขียนบทละครก็ได้เนื่องจากละครเป็นศิลปะร่วมจึงทำให้คนมาเจอกันได้หมด ใครชอบเต้นก็เอามาเป็นส่วนหนึ่งของละครได้ มีความหลากหลาย

ตอนแสดงรู้สึกอย่างไร มีประสบการณ์ความสำเร็จกับความล้มเหลวอย่างไร

ถ้าเป็นงานblue box 5ปีเปรียบเหมือนอนุบาล ถ้า10-20ปี ก็โตแล้วจึงแสวงหาอะไรอีกเยอะ หลังจากทำงานก็มาคุยกันว่าคนดูชอบเราไม่ชอบแงไหน แต่เมื่อถึงเวลาแสดงจริงๆ ก็มีสมาธิอยู่กับเนื้อหาที่จะบอกมีวิธีไหนที่จะทำให้เนื้อหาออกมาได้ตามที่อยากบอกมีวิธีไหนที่คนที่มาดูจะได้เนื้อหาด้วยสนุกด้วย สะท้อนใจด้วย จะเน้นประเด็นตรงนั้นมากกว่าที่ว่า อู๊ย ฉันสนุกฉันได้เล่นแล้ว มันก็เป็นอารมณ์หนึ่งที่เกิดขึ้น แต่พอถึงเวลาแล้วมันเครียดนะ ยิ่งพอถึงเวลาที่จะก้าวขึ้นเวทีเราก็เอาในสิ่งที่เราพร้อมเราเตรียมงานมาครั้งปีเราพร้อมเท่านี้เราก็ทำในสิ่งที่ดีที่สุด เราก็ focus ที่ว่า วันนี้ฉันแสดงเป็นตัวละครตัวนี้โอเค ฉันก็จะเล่นให้ดีที่สุด ตัวละครตัวนี้ต้องการไปเอาของสิ่งนี้ฉันก็จะไปเอาของสิ่งนี้ ถ้าเป็นฝ่ายเบื้องหลังแสงสีเสียง ฉันต้องทำไฟบรรยากาศให้ออกมา mood นั้นมากที่สุด ซึ่งมันก็จะมาเจอกัน ถ้าเรามี

ไปประเด็นเรื่องอื่นมาก อู๋คือใจ ฉันจะได้แสดงแล้วก็ทำให้สมาธิที่ลงกับบทมันน้อยลง กลายเป็นตัวเราเอง เราไม่ได้เป็นตัวละครตัวนั้น กลายเป็นตัวเอง

การเตรียมตัว street เวทีซ้ำเร็วต่างกันอย่างไร

ละครเขาบอกว่าต้องเตรียมตัวมาดีเลย แต่พอเล่นต้องไม่เกร็งต้อง relax ภาษาอังกฤษละครเรียกว่า pray คือขึ้นไปเล่นถ้าเราขึ้นไปเกร็งเราก็จะออกมาแข็งๆ เราสมาธิอยู่กับสิ่งที่เล่น แล้วรู้สึกตามมันไป บรรยากาศที่เกิด มันจะมีบรรยากาศของความสดของความเป็นจริงอยู่ในนั้นจะได้อันนั้นจริงๆ อย่าง street เนี่ยก็ต้อง relax มากๆ เลย ต้องจับหัวใจให้ได้ เพราะคนดูเข้ามามีส่วนร่วมเยอะ บางคนเดินผ่านไปผ่านมาบางคนอาจจะตะโกนขึ้นมา เคยเล่นรอบหนึ่ง คนดูแบกครกขึ้นมาให้ ถ้าเกิดเราเกร็งก็อู๋ตาย ที่ฉันซ้อมมาไม่อย่างนี้ มันก็จะเสียคุณภาพของคนดู คนดูเขาก็อยากมีส่วนร่วม เราต้องมองว่าเขาสนใจในเขารู้สึกดีกับเรา ถ้าเขาเกลียดเขาก็กลับบ้านนอนไปแล้ว street จะมีคนเดินผ่านไปมา เราต้องเข้าใจสิ่งที่เราจะสื่อสารเราต้องเป็นตัวละครหรือตามแนวการแสดงนั้นให้ได้พร้อมเสมอ กับสิ่งที่เกิดขึ้น โดนไม่คาดฝัน มันอาจมีการ improvise กันสดเราก็ค้นในฐานะตัวละคร ไม่ใช่ตัวเรา สมมุติถ้ามีคนเอาครกมาให้จริงๆ เราก็เอาครกมาทำอะไรก็ได้ให้ได้นั้นเนื้อหาสาระเดิมที่เป็นแนวการทำงาน ไม่ใช่พาครกไปกับเขาเลยก็ไม่ได้ เราต้องเอาครกมาพัฒนาให้เป็นประโยชน์กับการแสดงของเราให้ได้ คนแสดงก็ต้อง relax มากแต่ก็ต้องเน้นงานของตัวเองด้วย

แนวโน้มวงการละครเวทีจะเป็นอย่างไรต่อไป

จริงๆ แล้วละครเวทีควรจะโตเป็นศิลปะร่วมคนดูมาแชร์ได้เป็นอาร์ตที่พึ่งพาความสร้างสรรค์ ความสร้างสรรค์เป็นทักษะไม่ใช่มีมาแต่กำเนิดแต่เกิดจากการฝึกฝนถ้าเราคิดบ่อยๆ ทำการบ้านกับมันเยอะๆ มันก็จะได้มากขึ้น เราก็จะมีทรัพยากรอันหนึ่งในโปรดักชันใหม่ เราก็จะได้การพัฒนาสมองอีกซึ่งในเมืองนอกเขาบูมอยู่แล้วและปรับใช้กับระบบการศึกษาด้วย เพราะเป็นจุดทำให้คนมีความคิดสร้างสรรค์สามารถนำพาประเทศไปได้ เพราะปัญหาหนึ่งปัญหามีทางแก้มากมายหลายแบบ อาจต้องอ้อมหรือตรงๆ เลยก็ได้

2.3 สิ่งที่ได้จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่องค์การ ราชภัฏ (กลุ่มองค์กรช่วยเหลือให้คำปรึกษาสตรีค้าประเวณี)

1. รู้อายุของเด็กที่มาขายบริการ มีตั้งแต่เด็กประถม มัธยม ป.ตรี และผู้ไม่มีการศึกษา
2. ปัญหา คือไม่มีเงิน ครอบครัแตกแยก ครัวครัวสนับสนุน หนีออกจากบ้าน หารายได้ส่งเสียบ้าน,ตัวเอง ใจแตกอยากซื้อของใช้ราคาแพงๆ อยากสบาย
3. มีคนที่อยากเลิก เพราะรู้ว่าเป็นสิ่งผิด
4. ได้เห็นผู้หญิงขายบริการทำให้จับ Carector ได้

2.4 สิ่งที่ได้จากการดู V.D.O. ประมวลภาพ ละครเบื้องหลัง กลุ่มละคร มะขามป้อม

1. ได้เห็นเนื้อหาการแสดงและรูปแบบว่าแทรกการสอน ร้องรำทำเพลง คุยกับผู้ชม
2. เห็นฉาก การจัดสถานที่ ง่ายๆ ไม่ยุ่งยาก
3. เห็นความตั้งใจของนักแสดง
4. มีภาพของการแสดงที่ประเทศอังกฤษที่กลุ่มมะขามป้อมถูกเชิญให้ไปเป็นสื่อ
5. ทางวัฒนธรรมพูดเรื่องผู้หญิงขายบริการทางเพศในไทย เป็นการแสดงผ่านละครเวที ซึ่งได้ผลทำให้คนในประเทศหันมามองจุดด้อยโอกาสของผู้หญิงไทย ทำให้คนในประเทศเขาอยากให้การช่วยเหลือ รู้สึกประทับใจ และเห็นคุณค่าของศิลปะ

2.5 บทภาพยนตร์ขนาดสั้น

เรื่องย่อ

มาหาผู้หญิงคนหนึ่งมีความปรารถนาอยากใช้ความสามารถทางการแสดงของเธอมีส่วนในการสร้างสรรค์ช่วยสังคม วันหนึ่งในขณะที่เธอแสดงอยู่นั้น ได้พบกับใหม่วัยรุ่นผู้หญิงขายตัวได้มาดูเธอแสดงด้วยในคืนนั้น หลังเลิกแสดงได้เข้าไปคุยกับใหม่ และพยายามพูดโน้มน้าวและวิธีการต่างๆ ช่วยเหลือจนในที่สุดมาหาสามารถทำให้ใหม่เห็นคุณค่าตัวเองและอยากเลิกอาชีพขายตัว และอยากช่วยเพื่อนของเธอให้เลิกขายตัวอีกด้วย

องค์ที่ 1

มาธาอยากใช้ความสามารถด้านการแสดงเพื่อประโยชน์แก่สังคม
มาธาเดินทางไปแสดงละครข้างถนน

องค์ที่ 2

มาธาได้พบกับใหม่เป็นวัยรุ่นผู้หญิงขายตัว
มาธาได้ให้ความช่วยเหลือใหม่และสอนให้เห็นคุณค่าตัวเอง

องค์ที่ 3

ใหม่ยอมรับมาธา กลังตัวกลับใจเพราะเห็นแก่บุญคุณความรักที่มารามีให้ เขาอย่าง
ช่วยเพื่อนอีกคนให้เลิกอาชีพขายตัวด้วย

ตอนที่ 1 มาธาผู้หญิงสาวที่มีอุดมการณ์แรงกล้า อยากมีชีวิตอยู่เพื่อการแสดงที่มีประโยชน์ต่อสังคม
ซึ่งเป็นความสามารถที่โดดเด่นของเธอ เป็นสิ่งที่เธอรัก และเชื่อว่านี่เป็นพรสวรรค์ที่มี
คุณค่าที่สุดในตัวเธอ และสามารถนำมาเงินออกมาให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่น ได้เมื่อเธอจบ
ปริญญาตรีทำให้มีโอกาสที่จะทำสิ่งที่เธอฝันไว้และชัดเจนมากขึ้น โดยเริ่มต้นการแสดงใน
ชุมชนจริง ในร้านเสริมสวยของแม่มาธา ช่วงเวลาเย็น มีคนเริ่มทยอยเข้าร้านบ้างยังบางตา
มาธากำลังให้แม่ช่วยแต่งหน้าทำผม ก่อนจะออกจากบ้านไป แสดงละครข้างถนนแม่เธอ
แต่งไปบ่นไปแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากรอผลที่ออกมา เนื่องจากร้านตั้งอยู่ในย่านแหล่ง
ท่องเที่ยวจึงมีผู้หญิงทำงานบาร์ คาเฟ่ ทำผมแต่งหน้าร้านแม่เธอประจำ จนแม่และเธอได้
รู้จักกับผู้หญิงเหล่านี้ แต่แม่จะรู้สึกว้าเพราะส่วนใหญ่มาธาจะอยู่หอพักกับเพื่อน มาธาถือ
โอกาสไปโรมทละครของเธอไปในตัวมาธาตื่นเต้นมากเพราะวันนี้เธอลุยเดี่ยวแสดงคนเดียว
เธอกระโดดโลดเต้นซ้อมเตรียมพร้อมโชว์แม่แล้วเธอก็ได้วาดลวดลายจริงข้างถนน แต่คนดูไม่
คุ้นกับการแสดงที่เธอทำแต่ก็หยุดดู

ตอนที่ 2 ในขณะที่มารากำลังเข้าไปพูดคุยเล่นกับคนคู่อุ้ยนั้นเธอก็ได้สังเกตเห็นใหม่ซึ่งกำลังนั่งดูเธออยู่ เธอรู้สึกแปลกใจที่ได้เจอใหม่ในคืนนี้ และดีใจเพราะใหม่เคยมาทำงานเป็นลูกจ้างที่ร้านเสริมสวยของแม่เธอพักใหญ่ เธอจึงถือโอกาสเข้าไปแสดงและคุยด้วย ใหม่ยิ้มคุยอยู่จนมาราแสดงเสร็จจนมาราสัมผัสได้ว่าอาการของใหม่วันนี้แปลกไปก่อนเก็บของและเปลี่ยนเสื้อผ้า มาราเข้าไปทักทายใหม่ ทั้งสองได้พูดคุยกันมาราชวนคุยเล่นไปเรื่อยๆ และถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ แต่คำพูดของใหม่ มันตรงข้ามกับสภาพที่ใหม่เป็น คุณจัดจ้านขึ้นไม่ค่อยขี้อายเหมือนก่อน แต่งหน้าจัด แต่งตัวเปรี้ยวขึ้น มาราเริ่มซักถามไปเรื่อยๆ ก็ยังแน่ใจว่าใหม่เป็นอะไร ในระหว่างการพูดคุย ใหม่มีคนรู้จักเป็นเพื่อนๆ รุ่นเดียวกันบ้าง แก่กว่าบ้าง ที่เป็นผู้หญิงชายตัวทำให้มาราเริ่มรู้ว่าใหม่ทำอะไร เมื่อมาราเริ่มคุยเรื่องพ่อแม่ของใหม่ใหม่ก็ทำเฉยเมยกับสิ่งที่ได้ยิน แล้วก็เริ่มพูดประหลาดประชันชีวิตตัวเองทั้งน้ำตาไปเรื่อยๆ จนความจริงถูกเปิดเผย และมาราจึงรู้ว่า ละครที่เธอแสดงไปนั้นตรงกับชีวิตของใหม่ ใหม่เพิ่งไปทำแท้งมาหลายวันมานี้ เธอไม่สบายตกเลือดปางตาย วันนี้จึงดูซบเซาเหมือนคนไม่มีแรง คุณเก็บกดมารารับรู้ถึงความปวดร้าวของใหม่ มารากอดใหม่และร้องไห้กับเธอ และให้กำลังใจใหม่จนเธอเจ็บบจากร้องไห้ ใหม่ขอตัวเพราะนัดกับแขกไว้มาราขอร้องใหม่ไม่ให้กลับไปทำอีก ใหม่ไม่ยอมและกำลังเดินจากไปมาราเริ่มท้อใจและไม่รู้จะช่วยใหม่ได้อย่างไร มารายื่นข้อเสนอจะให้เงินจำนวนนั้นที่ตกลงกับแขกไว้เอง ใหม่บอกถึงการที่มาราไม่สามารถเลี้ยงดูเธอได้ทุกคืน มารายื่นข้อเสนอให้ไปเป็นลูกจ้างที่ร้านเสริมสวยของแม่มารา ใหม่ก็ยังเดินห่างไปเรื่อยๆ แบบไม่มีแรงเซไปมา มาราตะโกนเรียกแล้วพาใหม่ไปร้านอาหารระหว่างกินข้าวใหม่ก้มหน้าก้มตากินโดยแทบไม่ได้เคี้ยว โดยพยายามรักษาท่าทีไว้ มาราหาเรื่องมาคุยเล่น คุยตลกให้ใหม่ฟัง บรรยากาศเริ่มดีขึ้น ใหม่เริ่มเปิดใจคุยและเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความจริง ว่าเธอไม่ได้ทำงานมาหลายวันไม่มีเงินกินข้าว และถามถึงพ่อกับแม่ เมื่อรู้ว่าพ่อเป็นพิษสุราเรื้อรังทำงานไม่ค่อยไหว เลิกกินเหล้าหยาเป ช่วยแม่เตรียมขนขายมาราจึงพูดถึงว่าถ้าใหม่กลับบ้านจะไม่มีใครทุบตีค่าว่าอีก และชวนใหม่ไปทำงานที่ร้านและพูดให้กำลังใจใหม่ ใหม่ยิ้มทั้งน้ำตาจนทั้งคู่กินข้าวเสร็จ

ตอนที่ 3 มาธาตุขึ้นร้องตะโกนทำนองลึกล้ำตัด บอกคนที่นั่งกินข้าวถึงการแสดงของเธอที่จะมีขึ้นในวัน พรุ่งนี้ใหม่ช่วยตะโกนบอกด้วยเช่นกัน และร้องเพลงเป็นลูกคู่กับมาธา ในเนื้อหาของเพลงบอกถึงการเริ่มต้น ความหวังในชีวิต ใหม่บอกกับมาธาว่าพรุ่งนี้จะชวนเพื่อนสนิทของใหม่มาดูละครของพี

2.6 การแก้ไขบทภาพยนตร์ครั้งที่ 1

Scene 1 ภายใน / ร้านเหล้า / กลางคืน

ผู้หญิงสาวหน้าตาปานกลางแต่งตัวจัดจ้าน จนสังเกตเห็นได้ว่าเธอคือโสเภณีเธอนั่งดื่มเหล้าเพียวๆอยู่คนเดียว

หน้าตาเธอโดนซ้อมยับเยิน รอบดวงตาอายุเซได้สีเข้มเลอะเทอะเพราะคราบน้ำตา

ใหม่

“อา...มาอีกกลม”

เธอไว้วายเสียงดัง พร้อมกับขกขวิดเหล้าที่เหลือติดกันขึ้นมากระดก บ่อยเอาเหล้ามาเสิร์ฟพร้อมกับถ่ายหน้าเมื่อเห็นสภาพของเธอ

Scene 2 ภายนอก / แหล่งขายตัวข้างๆร้านเหล้า / กลางคืน

หญิงสาวเธอคือมาธา ขึ้นมองผู้ชายที่เดินผ่านไปผ่านมา เธอแต่งตัวเป็นกระหรีเหมือนกับกระหรีอีกหลายคน ที่ยืนอยู่เต็มถนน เธอสังเกตเห็นผู้ชายวัยรุ่นคนหนึ่งท่าทางวัยละอ่อนเคอะๆเงินๆ นึกเดินมากับเพื่อนอีกคนหนึ่งท่าทางเซียวๆ(ป่อง) เขาแอบมองกระหรีแต่ก็ไม่กล้าเข้าไป ป้องดันนึกเข้าไป มาธาเดินตรงเข้าไปดักหน้าหนุ่มวัยละอ่อนคนนั้นกับเพื่อน หนุ่มทั้งสองคนหยุดยืน มาธาส่งสายต้ายั่วชวน มือลูบไล้ตัวเอง เหมือนเธอกำลังมีอารมณ์เร้าร้อนกับตัวเองอยู่กลางถนน ต่อหน้าทุกสายตาที่เริ่มหันมามอง มือของมาธามาหยุดอยู่ที่อวัยวะเพศบ่งบอกถึงความต้องการทางเพศ เธอลูบไล้อย่างเร้าร้อนเดินตรงเข้ามาหาชายหนุ่มวัยละอ่อน แล้วล้มตัวลงนั่งแยกขาออก สายตาคู่จ้องมองการกระทำของมาธามากขึ้น รวมทั้งคนที่ยืนรอรถเมล์ที่ป้ายใกล้ๆก็หันมามองชายหนุ่มวัยละอ่อนเริ่มอายเขาพยายามเดินหนี มาธาตุขึ้น โผล่เข้ากอด เด็กหนุ่มทำอะไรไม่ถูก เพื่อนของเด็กหนุ่มที่ทำทางเซียวกว่าพยายามดึงตัวของมาธาออกมา มาธากระเด็นล้มลงไปนอน เด็กหนุ่มทั้งสองเดินเลี่ยงไปอีกทาง มาธารีบวิ่งไปดักหน้าเข้าไปกอดเด็กที่วัยละอ่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เด็กที่ดูเขียว(ป๋อง)

“อีนี้..... พุดไม่รู้เรื่องหรือไงว่าพวกกูไม่เอามึง”

มาธากระเด็นล้มลงไปตามแรงเหวี่ยงของแรงโมโห เด็กทั้งสองคนเดินเลี้ยวไปอีกทาง ตอนนี่คนที่ป้ายรถเมล์เริ่มมางูคูกันมากขึ้น แต่ไม่มีใครกล้าเข้ามาขู่ มาธายังไม่ยอมลดละเธอวิ่งเข้ามาออกนิก ป๋องต่อเข้าไปที่ห้องของเธอจนล้มลงไปกองอยู่ข้างหน้า พลเมืองดีคนหนึ่ง โทรศัพท์แจ้งตำรวจ เด็กทั้งสองเห็นคนมางูคูมาก ทั้งสองคนรีบข้ามรั้วของมาธาที่นอนกุ่มห้องอยู่ มาธาลุกขึ้นมางูคูห้องแล้วเดินตามหนุ่มน้อยทั้งสอง หนุ่มน้อยทั้งสองหันมามองด้วยความขยาดกลัว เพราะไม่รู้จะทำอะไรแล้ว มาธาเดินเข้ามาจับมือทั้งสองยกขึ้นเหมือนตอนที่การแสดงละครจบ แล้วโค้งคำนับ ทั้งสองคนมองหน้ากันงงๆ

มาธา

“ขอบคุณ!..มากค่ะที่ทุกคนมาร่วมกันชมละคร”

เธอตอบมือให้เด็กทั้งสองคน เด็กยังคงงอยู่ คนที่มองดูเริ่มตบตามด้วยความงงๆเช่นกัน คนมองดูเริ่มทยอยกันออกไป

มาธา(พุดคุยกับเด็กทั้งสองคน)

“ขอบคุณมากค่ะน้องที่ร่วมแสดงกับพี่”

นิก

“ครับ ครับพี่”

มาธากับเด็กทั้งสองกำลังแยกจากกัน ทันใดนั้นใหม่ก็วิ่งออกมาจากร้าน วิ่งเข้ามาเกาะนิก แล้วร้องไห้ร้องให้

มาธา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“ใหม่”

ใหม่
“เก๋อย่างมาแย่งๆของๆฉันนะ เค้าเป็นของๆฉัน”

คนที่มุงดูอื่นๆ “ไม่รู้ว่าการแสดงหรือเรื่องจริง

มารา
“เรียกรถให้หน่อยเพื่อนหนูจะตายอยู่แล้ว”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสียงตบมือดังมาจากในฝูงคนมุง ทุกคนปรบมือดังกว่าครั้งแรก

มาธาประคองใหม่แล้วแทรกฝูงชนออกมา แต่ไม่มีใครช่วย มาธาเรียกแท็กซี่เองฝูงชนค่อยๆหายไป
ทั้งสองคนขึ้นรถแท็กซี่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Scene3 ภายใน/ร้านทำผมชั้น/ กลางคืน

ใหม่นอนอยู่บนโซฟากลางร้าน มาธาคอยเช็คตัวให้อยู่

มาธา

“ใหม่เป็นไงมั่ง”

ใหม่โผกอดมาธา

ใหม่(ร้องไห้หนักขึ้นไปอีก กอดมาธาแน่นขึ้น) ขณะที่ไปลอบมาธาครูปสมัยเด็กๆที่อยู่ชั้นมุมห้อง
ตรงหน้าเธอ สังเกตเห็นรูปมาธาและใหม่สมัยประถมและเพื่อนผู้หญิงอีกหลายคน

ใหม่

“มันคงไม่กลับมาหาชั้นอีกแล้ว.....ฮือ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มารธา(ตั้งตัวใหม่ออกประจันหน้าคุย)

“เรื่องผู้ชายอีกแล้วใช่ไหม? ชั้นเคยบอกแล้วใช่ไหมว่า เลิกอาชีพนั้นซะใครเค้าจะมาจริงใจ”

ใหม่

“แต่ชั้นจริงใจ!”

มารธา

“ใหม่ เบาๆซี”

แล้วใหม่ก็ร้องไห้หนักขึ้นไปอีก เธอร้องกับ โอสถสมกัน แสงไฟจากบันไดขึ้นไปชั้นบนเปิด นางสีนวล
แม่ของมารธาลงมา เดินบันดลตลอดทางที่เดินลงมา

นางสีนวล

“นี่มารธาเสียงดังไววายอะไรนี่มันตี3 ตี4 แกไม่ช่วยทำมาหากิน

จะทำบ้าทำบออะไรก็เกรงใจกันหน่อย.....อ้าว หัวดี นิ่งใหม่ใช่ไหม”

ใหม่ยกมือไหว้ นางสีนวลนางเปิดไฟชั้นล่าง ใหม่รีบดึงกระโปรงสั้นจู่ลงมาปิดขาอ่อน หันหน้า
ไปด้านข้างเอาผมบังหน้าที่ยับเยินด้วยความอาย...มารธาสังเกตเห็นว่าเพื่อนอายุเธอรีบดึงมือแม่ไปที่
บันได พร้อมกับดันขึ้นบันได

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นางสีนวล

“นี่แกจะบ้ารึไงเนี่ยเล่นละครเป็นกระหรีบ้ำๆบอๆอยู่คนเดียวไม่พอ

ปลากเพื่อนสมัยเด็กๆมารวมบ้ำกับแกอีก นี่แกปล่อยขั้้นนะ ขั้้นจะคุยกับไอ้ใหม่มัน”

มาราดันแม่จันขึ้น ไปข้างบนสำเร็จมาราเดินลงมาข้างล่าง

มารา

“ใหม่ๆ เธออยู่ไหน มาราปิดสวิทซ์ไฟ

ใหม่...ออกมาได้แล้วแม่ไม่อยู่แล้ว”

ไม่มีเสียงตอบ มาราสังเกตเห็นแสงไฟที่ลอดออกมาจากด้านล่างประตูห้องน้ำ มาราเดินตามแสงไป

ภายใน/ ห้องน้ำ/ กลางคืน

ใหม่ยืนอยู่หน้ากระจกเธอจ้องมองสภาพตัวเอง เธอเช็คเครื่องแต่งหน้าออก เราเห็นว่าแท้จริงแล้ว เธอเปิดฝาดรอปกซ้าบนใบหน้า น้ำตาเธอไหลแต่คราวนี้เธอไม่ฟูมฟาย ใหม่โใจจนท้องอกราวนี้เธอไอออกมาเป็นเลือด

มารา

“ใหม่เปิดประตู นี่เธอเป็นอะไรรีเปล่าใหม่ !”

ใหม่ไม่ตอบเธอพยายามปิดปากตัวเองไอไม่ให้มีเสียง เพราะกลัวมาราจะได้ยิน

มารา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“แม่เค้าเค้าไม่ได้ว่าเธอว่าเป็นผู้หญิงอย่างว่านะเธออย่าเข้าใจผิดนะ เค้าว่าฉัน.....
เธอก็รู้ใช่ไหมว่าแม่เค้าว่าฉันที่แสดงละครเป็น.....”

ใหม่ไอหนักขึ้นแต่เธอพยายามเก็บอาการ

ใหม่
“กระหรีไซ่ใหม่ฉันไม่รู้หรือคะว่าเธอทำไปเพื่ออะไร แต่เธอไม่มีวันเข้าใจหรอก....”

ภายใน / ร้านทำผม / เข้า

นางสีนวล ใหม่และมารชานั่งกันอยู่ที่โต๊ะ หน้าโซฟาตัวเดิม ใหม่และชุดธรรมดาของมารชา
(เปลี่ยนเสื้อเป็นชุดธรรมดา)

นางสีนวล

“นี่ใหม่แกอย่าไปบ้าตามมารชา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มันมากนะดูซิหน้าตาข้าไปหมด
แล้วไปเจอกันได้ไง แล้วตอนนี้ทำอะไรอยู่ล่ะ”

ใหม่มองหน้ากับมารธา

มารธา

“ตอนนี้ใหม่ขาย...ประกันอยู่..ใช่ใหม่มใหม่”

ใหม่พยักหน้า

นางสีนวล

“เฮ้อ...ถ้ามารธามันมีงานมีการทำเป็นหลักเป็นแหล่งอย่างแกก็ดีละสิ”

นางสีนวลตักกับข้าวให้ใหม่

นางสีนวล

“เข้ากินเยอะๆ มารธาที่ตั้งแต่มันได้ทุนไปเล่นละครที่เมืองนอกมันชักจะบ้าไปกันใหญ่
มีงานมีการเข้ามามันก็ไม่ยอมทำ”

ใหม่ตักกับข้าวให้นางสีนวลกลับ

ใหม่

“มารธาจะเลิกเล่นละคร จะทำงานแล้วนี่แม่ เห็นมารธามันคุยกับฉันเมื่อคืน ใช่ใหม่มมารธา”

มารธามองใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใหม่
“แล้วฉันจะเลิกขายประกัน”

มารามองหน้าใหม่

ภายใน/ ห้องครัว/เช้า

มารากับใหม่ช่วยกันล้างจาน แต่ไม่มีใครพูดอะไร มารากับใหม่เดินเอาจานไปเก็บ ใหม่
เหลือบมองเห็นรูปสมัยเด็กๆของกลุ่มเพื่อน ใหม่หยิบรูปขึ้นมาดู

ใหม่
“แล้วตอนนี้คง คาว นิด ยังแวะมาที่นี้หรือเปล่า”
มารา

“ตายหมดแล้ว เป็นเฮดส์ตาย ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

FADE OUT

ภายใน / สนามหลวง / กลางคืน

กลางคืน

มารานั่งอยู่บนรถเมล์ในชุดสาวออฟฟิศ เธอผ่าน ไปสนามหลวงที่เดิมที่เธอเคยเล่นละคร
เธอมองไปรอบๆ เธอสังเกตเห็นใหม่ขึ้นรถเขกอยู่

มารา

“พี่จอดป้ายด้วย” (ไม่ต้องพูดดีกว่า)

ภายนอก / สนามหลวง / กลางคืน

มารามองหาใหม่แต่ไม่เจอ เธอพยายามมองหา เจอใหม่กำลังคุยกับเขกอยู่หลังต้นมะขาม

มารา

“ใหม่”

ใหม่รีบหนีเมื่อเห็นมาราเดินตรงเข้ามา เธอโบกรถตุ๊กๆมาราโบกตุ๊กตุ๊กตาม

ใหม่ลงรถมาราตาม ใหม่ขึ้นรถเมล์ มาราตามขึ้นรถเมล์คันเดียวกันตามไป มาราดึงมือใหม่ลงมาจาก
รถใหม่ขัดขืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใหม่
“มาธา...ปล่อยฉันทนะ”

มาธา
“ทำไม...ทำไมละใหม่”

ใหม่ (เข้ามาปิดปากมาธา)
“เธออยากตายหรืออย่างไรหือ!”

มาธา
“ฉันไม่เข้าใจ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใหม่

“เธอไม่เข้าใจรีไรงว่าที่เธอทำไปมัน ไม่ได้ช่วยให้ชีวิตกะหรีดีขึ้นหรอก”

คนเริ่มมามุงดูกันมากขึ้น (แค่หันมามองก็พอ)

มารา

“ชีวิตกะหรีคนเดียวก็ไม่ได้ใช่ไม๊”

ใหม่ไม่ตอบ

มารา

“ใช่ไม๊”

ใหม่

“เออ..ใช่ ไม๊แม่แต่ไอ้พวกที่มาเที่ยวมาราเธอเปลี่ยนไม่ได้หรอก! ไม่มีทางเปลี่ยนอะไรได้หรอก”

มารามองไปรอบๆด้วยความมึนงง เธอตอบอะไรไม่ถูก งง

อยู่ๆเด็กที่มาราเคยขี้ขางๆมีผู้หญิงขายตัวกอดอยู่ เขาเดินฝ่าคนเข้ามาแล้วจับมือใหม่กับมารา ชูมือขึ้นแล้วโค้งคำนับ

นิก

“ไม่มีอะไรหรอกครับพี่เค้าเล่นละคร”

มารามองหน้าเด็กคนนั้น แล้วหันไปมองใหม่ แล้วล้มตัวลงนั่งด้วยความผิดหวัง แล้วเธอก็ร้องไห้

FADE OUT

ภายนอก / สนามหลวง / กลางคืน

มารายืนคุกะหรี จ้องมองเด็กหนุ่มวัยละอ่อน แล้วเข้าไปในสนามหลวง เธอเจอเป้าหมาย
มาราโยนบุหรีทิ้ง แล้วเดินตรงเข้าไปหาเด็กคนนั้น

FADE OUT / THE END

2.7 การแก้ไขบทภาพยนตร์ครั้งที่ 2

Scene 1 ภายใน / ร้านเหล้า / กลางคืน

ผู้หญิงสาวหน้าตาปานกลางแต่งตัวจัดจ้าน จนสังเกตเห็นได้ว่าเธอคือโสเภณี เธอนั่งดื่มเหล้าเพียงอายุ
คนเดียว

หน้าตาเธอโดนซ้อมยับเยิน รอบดวงตาอายุเซได้สีเข้มและเทอะเพราะคราบน้ำตา

Scene 2 ภายนอก / แหล่งขายตัวข้างๆร้านเหล้า / กลางคืน

หญิงสาวเธอคือมารา เตรียมตัวเพื่อไปหาข้อมูล เมื่อถึงแหล่งขายตัวย่านหนึ่ง เธอยืนมองผู้ชาย
ที่เดินผ่านไปผ่านมา เธอแต่งตัวเป็นกระหรีเหมือนกับกระหรีอีกหลายคน ที่ยืนอยู่เต็มถนน เธอสังเกตเห็น
เห็นผู้ชายวัยรุ่นคนหนึ่งทำทางวัยละอ่อนเกะๆเงินๆ นึกเดินมากับเพื่อนอีกคนหนึ่งทำทางเซียวๆ(เป็
อง) เขาแอบมองกระหรีแต่ก็ไม่กล้าเข้าไป ป้องคั่นนิกเข้าไป

มาราเดินตรงเข้าไปตักหน้าหนุ่มวัยละอ่อนคนนั้นกับเพื่อน หนุ่มทั้งสองคนหยุดยืน มาราส่ง
สายต้ายั่ววน

มาราเข้าไปคุยทักทายและลองสืบราคา ชายหนุ่มทั้งสองปฏิเสธ มารายังตามติดต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชายหนุ่มวัยละอ่อนเริ่มอวยเขาพยายามเดินหนี มาธาเดินดักหน้าดักหลัง เด็กหนุ่มทำอะไรไม่ถูก เพื่อนของเด็กหนุ่มที่ทำทางเชื่อว่าพยายามดึงตัวของมาธาออกมา เด็กหนุ่มทั้งสองเดินเลี้ยวไป อีกทาง

เด็กที่ดูเซียว(ป๋อง)

“ไม่เอา”

ในขณะนั้นใหม่ซึ่งมาอย่างไม่ได้สติ เดินมาตามทางเมื่อถึงแหล่งขายตัวเธอเข้าไปช่วยวนชายหนุ่มที่ มาธาป้อยเพื่อน ได้จึงผลจากชายหนุ่มหันมาสนใจที่ใหม่แทน

มาธา

“ใหม่”

ชายหนุ่มทั้งสองรำคาญจึงผลักใหม่ล้มลงใหม่กระเด็นล้มลงไปตามแรงเหวี่ยงของแรงโมโห มาธา ประคองและยังงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

มาธา

“ใหม่”

FADE OUT

Sceme 3 ภายใน / บ้าน / กลางคืน

ใหม่นอนอยู่บนที่นอนกลางบ้าน มาธาคอยเช็ดตัวให้อยู่

มาธา

“ใหม่เป็นไงมั่ง”

ใหม่

“มาธา”...(ร้องไห้)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใหม่ โฝกอดมารธา

มารธา

“แกมีอะไรเล่าให้ฉันฟังได้นะ”

ใหม่ ร้องไห้หนักขึ้น แสงไฟจากบันไดชั้นบนเปิดสวิตช์ที่สวามารถาเดินลงมา

สมาใจ

“นี่มารธาเสียงดังอะไรนี่มันตี 3 ตี 4 แล้วแกไม่ช่วยกันทำมาหากินก็เกรงใจฉันบ้าง
อ้าว นั่นมันไอ้ใหม่นี่”

มารธา ค้างมือสมาใจขึ้นบันได

สมาใจ

“ปล่อยฉันนะ ฉันจะคุยกับไอ้ใหม่มัน นี่เล่นละครบ้าๆบอๆคนเดียวๆ ไม่พอยังไปลากเพื่อนมาด้วยคูสิ

“แต่งตัวยังกับกะหรี่”

มารธา คั้นสมาใจเข้าห้องจนสำเร็จ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ใหม่ หายไปจากที่นอนมารธา รับโทรศัพท์ของใหม่ จึงรู้ว่าใหม่เป็นกะหรี่ มารา ลูก
ชั้นเดินไปห้องน้ำห้องน้ำ

Scene 4 ภายใน/ห้องน้ำ/กลางคืน

ใหม่นั่งอยู่ น้ำตาเธอไหลแต่คราวนี้เธอไม่พุ่มพวย

มารธา

“ใหม่เปิดประตู นี่เธอเป็นอะไรรีเปล่าใหม่ !”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใหม่ไม่ตอบ

มาธา

“เมื่อก็มีโทรศัพท์มาค่าแค้นเลย”

ใหม่

“แต่เธอไม่มีวันเข้าใจหรอก....”

มาธา

“อะไรที่ทำให้แกเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้”

มาธาเคาะห้องน้ำอย่างแรง

FADE OUT

Scene 5 ภายใน /บ้าน /เช้า

สมใจ ใหม่และมาธา นั่งกันอยู่ที่โต๊ะทานข้าว ใหม่และชุดธรรมดาของมาธา
(เปลี่ยนเสื้อเป็นชุดธรรมดา)

สมใจ

“นี่ใหม่แกอย่าไปบ้าตามมาธา
มันมากนะดูซิหน้าตาซ้ำไปหมด
แล้วไปเจอกันได้ไง แล้วตอนนี้ทำอะไรอยู่ละ”

ใหม่มองหน้ากับมาธา

มาธา

“ตอนนี้ใหม่ขายประกันอยู่ไซ้ใหม่ใหม่”

ใหม่พยักหน้า

สมใจ

“เฮ้อ....ถ้ามาธา มันมีงานมีการทำเป็นหลักเป็นแหล่งอย่างแกก็ดีละสิ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สนใจตักกับข้าวให้ใหม่

สนใจ

“เอ้ากินเยอะๆ มารานี้ตั้งแต่มันได้ทุนไปเล่นละครที่เมืองนอกมันชักจะบ้าไปกันใหญ่
มีงานมีการเข้ามามันก็ไม่ยอมทำ”

ใหม่

“มาราจะเลิกเล่นละคร จะทำงานแล้วนี่พี่ เห็นมารามันคุยกับฉันเมื่อคืน ไซ้ใหม่มารา”

มารามองหน้าใหม่

สนใจ

“อ้าว! แล้วจะเลิกขายประกันทำไมละรายได้มัน ไม่ศิริใจ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Scene 6 ภายใน / แหล่งชายตัว / กลางคืน

มาธาเดินมาหาข้อมูลในชุดสาวออฟฟิศ เธอผ่านไปที่เดิมที่เธอเคยมา
เธอมองไปรอบๆ เธอสังเกตเห็นไหมยืนรอแอกอยู่

มาธาเดินมาหาใหม่ ใหม่เห็นมาธาจึงเดินหนี

ใหม่รีบหนีเมื่อเห็นมาธาเดินตรงเข้ามา

มาธา

“ใหม่”

ใหม่

“มาธา...ปล่อยฉันนะ”

มาธา

“ทำไม...ทำไมละใหม่”

ใหม่

“อย่ามายุ่งกับฉันนะ”

มาธา

“เธอรับปากฉันแล้วไม่ใช่เธอแล้วทำไมผิดสัญญา”

ใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“คนที่มีโอกาสดีๆอย่างเธอจะมาเข้าใจอะไรกันอย่างนั้น”

มารา

“ใหม่อยากจะเป็นกระหรีไปตลอดชีวิตเธอรีง”

ใหม่

“แล้วไงเธอเลยคิดว่าจะเปลี่ยนทุกคนให้เป็นเหมือนเธอได้งั้นสิ”

มารามองไปรอบๆด้วยความมึนงง เธอตอบอะไรไม่ถูก

FADE OUT

Scene 7 ภายนอก / แหล่งขายตัว / กลางคืน

มารานั่งแตงหน้าเพื่อที่จะออกไปหาข้อมูลอีกครั้ง

FADE OUT / THE END

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

ขั้นตอนการเตรียมการก่อนการผลิตภาพยนตร์ (PRE – PRODUCTION)

3.1 ความสำคัญของ Story board ในการผลิตภาพยนตร์

เมื่อบทภาพยนตร์ลงตัวแล้วขั้นตอนต่อไปคือการเขียน story bord เป็นการวาดภาพตามคำบรรยายจากตัวบทภาพยนตร์ ซึ่งใช้ทักษะความรู้ทางศิลปะของผู้วาด ออกแบบมุมมอง ขนาดภาพ การเคลื่อนกล้อง ให้สอดคล้องกับบทภาพยนตร์ ผู้กำกับจะเป็นผู้พิจารณาว่าตรงตาม concept เรื่องหรือไม่

3.2 ยกตัวอย่างการเขียน story bord ตัวอย่าง

Scene 2 ภายนอก / แหล่งขายตัว / กลางคืน

ภาพกว้าง

มาชานยืนอยู่ในแหล่งขายตัว

ภาพปานกลาง

มาชาเดินตรงไปตักหน้านิก

และป๋อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพใกล้
ใหม่มองนิกและป๋อง

ภาพปานกลาง
ใหม่เข้ามาหานิกและป๋อง

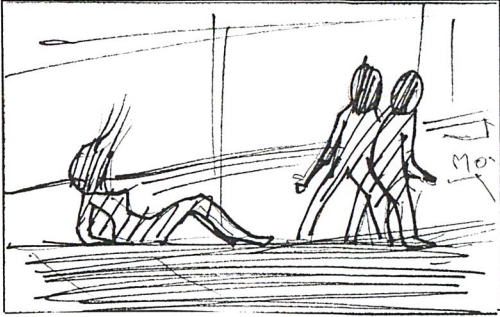

ภาพใกล้
มาธาตกใจเมื่อเห็นใหม่

ภาพปานกลาง
มาธาดึงตัวใหม่ออกจากนิก-ป๋อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพกว้าง
ใหม่ล้มลงกับพื้น

ภาพใกล้
ใหม่ล้มลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 บุคลิกลักษณะตัวละคร

มาธา

ผู้หญิงสาววัย 27 ปี สูงประมาณ 167 ซม. รูปร่างค่อนข้างสูง
จบการศึกษาระดับ มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะมนุษยศาสตร์ เอกสังคมสงเคราะห์
กิจกรรมที่ทำช่วงอยู่มหาวิทยาลัย

- เข้าร่วมชมรมกลุ่มอาสาพัฒนา
- เคยไปร่วมกิจกรรมการแสดงละครที่ต่างประเทศ
- เข้าร่วมชมรมการแสดง
- ออกค่ายอาสา

ฐานะ ปานกลางค่อนข้างดี

ความใฝ่ฝัน อยากใช้ความสามารถของตัวเองให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

ลักษณะนิสัย กล้าแสดงออก ชอบทำตัวโดดเด่น พูดเสียงดัง จริงใจ ตรง

ไปตรงมา ติดดิน ชอบอยู่กับคน ชอบสังเกตชีวิตผู้คน รักการเรียนรู้ หัวรุนแรง ตัดสินใจเร็ว มี
จินตนาการสูง มีความคิดสร้างสรรค์ พูดจาฉะฉาน ชอบท่องเที่ยว เดินทาง ชอบสิ่งแปลกใหม่ รัก
การแสดง ฉลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทัศนคติ - เป็นคนหัวสมัยใหม่ รับสิ่งใหม่ๆ ได้ดี

- ชอบวิถีชีวิตที่ธรรมดาสามัญชน
- อยากให้สังคมเป็นสังคมที่ดีมีความสุขสงบ
- เงินไม่สามารถซื้ออุดมการณ์ได้

ลักษณะนิสัยภายใน

- คาดหวังความสำเร็จสูง ถ้าทำสิ่งใดไม่สำเร็จ ไม่เลิกทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใหม่

หญิงสาววัยรุ่น อายุ 25 ปี สูง 160 ซม. รูปร่างดี

การศึกษา ม.3

ภูมิลำเนา เดิมอยู่ต่างจังหวัด

ครอบครัวแตกแยก

ลักษณะนิสัย เป็นคนไม่เปิดเผยตัวเองกับใครง่าย เก็บตัว ชอบอยู่เฉพาะแม่ เพื่อน หรือคน

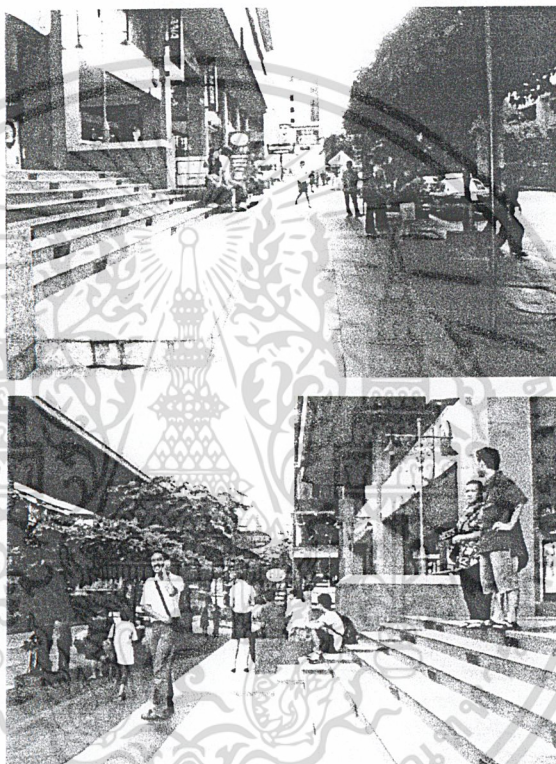
สนิท จี้ เกรงใจ

ลักษณะนิสัยภายใน คิดมาก เก็บกด มองโลกในแง่ร้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 ภาพสถานที่ถ่ายทำ

แหล่งขายตัวในกรุงเทพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Shooting Script

Scene 1 ภายใน / ร้านเหล้า / กลางคืน

ภาพกว้าง ผู้หญิงสาวหน้าตาปานกลางแต่งตัวจัดจ้าน เรอนั่งดื่มเหล้าเพียวๆอยู่คนเดียว

Scene 2 ภายนอก / แหล่งขายตัวข้างๆร้านเหล้า / กลางคืน

ภาพใกล้ มาราเตรียมตัวเพื่อไปหาข้อมูล เมื่อถึงแหล่งขายตัวย่านหนึ่ง

ภาพกว้าง เธอยื่นมองผู้ชายที่เดินผ่านไปผ่านมา

ภาพปานกลาง เธอสังเกตเห็นผู้ชายวัยรุ่นคนหนึ่งท่าทางวัยละอ่อนเคอะๆเงินๆ

ภาพกว้าง นิกเดินมาจับเพื่อนอีกคนหนึ่งท่าทางเซียวๆ(ป๊อง) เขาแอบมองกระหึ่แต่ก็ไม่กล้าเข้าไป ป๊องคั้นนิกเข้าไป

ภาพปานกลาง มาราเดินตรงเข้าไปตักหน้าหนุ่มวัยละอ่อนคนนั้นกับเพื่อน หนุ่มทั้งสองคนหยุดยืน

ภาพใกล้ มาราส่งสายต้ายั่ววน

ภาพปานกลางมาราเข้าไปคุยทักทายและลองสืบราคา

ภาพแคบ ชายหนุ่มทั้งสองปฏิเสธ มายังตามติดต่อไป

ภาพปานกลาง ชายหนุ่มวัยละอ่อนเริ่มอายเขาพยายามเดินหนี

ภาพใกล้ มาราเดินตักหน้าตักหลัง เด็กหนุ่มทำอะไรไม่ถูก เพื่อนของเด็กหนุ่มที่ทำทางเซียวกว่าพยายามดึงตัวของมาราออกมา

ภาพปานกลาง เด็กหนุ่มทั้งสองเดินเลี้ยวไปอีกทาง

เด็กที่ดูเซียว(ป๊อง)

“ไม่เอา”

ภาพปานกลาง ใหม่มเดินมาตามทางเมื่อถึงแหล่งขายตัวเธอเข้าไปช่วยวนชายหนุ่มที่มาราป๊อยอยู่

ภาพใกล้มาราจำเพื่อน ได้จึงผลจากชายหนุ่มหันมาสนใจที่ใหม่แทน

มาธา

“ใหม่”

ภาพปานกลาง ชายหนุ่มผลักใหม่ล้มลงใหม่กระเด็นล้มลงไปตามแรงเหวี่ยงของแรง โม โท
ภาพใกล้ มาธาประคองและยังงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“มาธา”...(ร้องไห้)

ภาพใกล้ ใหม่โผกอดมาธา

มาธา

“แกมีอะไรเล่าให้ฉันฟังได้นะ”

ภาพปานกลาง แสงไฟจากบันไดชั้นบนเปิดสุมใจพี่สาวมาธาเดินลงมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมใจ

“นี่มารดาเสียงดังอะไรนี่มันตี3 ตี4 แล้วแกไม่ช่วยกันทำมาหากินก็เกรงใจฉันบ้าง
อ้าวนั่นมันไอ้ใหม่นี่”

ภาพแฉก มารดาคว้ามือสมใจขึ้นบันได

สมใจ

“ปล่อยฉันนะ ฉันจะคุยกับไอ้ใหม่มัน นี่เล่นละครบ้างๆบอกคนเดียวๆม่อยังไปลากเพื่อนมาด้วย คุณ
แต่งตัวยังกับกะหรี”

ภาพปานกลาง มารดาจับสมใจเข้าห้องจนสำเร็จ

ภาพกว้าง ใหม่หาย ไปจากที่นอน

ภาพใกล้ มารดาจับโทรศัพท์ของใหม่ จึงรู้ว่าใหม่เป็นกะหรี

ภาพใกล้ มารดาลุกขึ้นเดินไปห้องน้ำห้องน้ำ

Scene4 ภายใน/ห้องน้ำ/กลางคืน

ภาพใกล้ ใหม่นั่งอยู่ น้ำตาเธอไหลแต่คราวนี้เธอไม่พึมพาย

มารดา

“ใหม่เปิดประตู นี่เธอเป็นอะไรรีเปล่าใหม่!”

ใหม่ไม่ตอบ

มารดา

“เมื่อก็มีโทรศัพท์มาค่าแค้นเลย”

ใหม่

“แต่เธอไม่มีวันเข้าใจหรอก....”

มารดา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“อะไรที่ทำให้แก่เปลี่ยนไปได้ขนาดนี้”

ภาพใกล้ มาราเคาะห้องน้ำอย่างแรง

FADE OUT

Scene 5 ภายใน /บ้าน /เช้า

ภาพใกล้ สมใจ ใหม่และมารานั่งกันอยู่ที่โต๊ะทานข้าว ใหม่และชุดธรรมดาของมารา
(เปลี่ยนเสื้อเป็นชุดธรรมดา)

สมใจ
“นี่ใหม่แกอย่าไปบ้าตามมารา
มันมากนะดูซิหน้าตาข้าไปหมด
แล้วไปเจอกันได้ไง แล้วตอนนี้ทำอะไรอยู่ล่ะ”

ภาพปานกลาง ใหม่มองหน้ากับมารา

มารา
“ตอนนี้ใหม่ขายประกันอยู่ใช่ไหมใหม่”

ภาพปานกลาง ใหม่พยักหน้า

สมใจ
“เฮ้อ....ถ้ามารามันมีงานมีการทำเป็นหลักเป็นแหล่งอย่างแกก็ดีล่ะสิ”

ภาพใกล้ สมใจตักกับข้าวให้ใหม่

สมใจ

“เอ้ากินเยอะๆ มารานี้ตั้งแต่มันได้ทุนไปเล่นละครที่เมืองนอกมันซักจะบ้าไปกันใหญ่
มีงานมีการเข้ามามันก็ไม่ยอมทำ”

ใหม่

“มาราจะเลิกเล่นละคร จะทำงานแล้วนี่พี่ เห็นมารามันคุยกับฉันเมื่อคืน ไซ้ไหมมารา”

ภาพปานกลาง มารามองหน้าใหม่

Scene 6 ภายใน / แผล่งชายตัว / กลางคืน

ภาพกว้าง มาราเดินมาหาข้อมูลในชุดสาวออฟฟิศ

ภาพปานกลาง เธอผ่านไปที่เดิมที่เธอเคยมา

ภาพใกล้ เธอมองไปรอบๆ เธอสังเกตเห็นใหม่ยืนรอแขกอยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพปานกลาง มาธาเดินมาหาใหม่ ใหม่เห็นมาธาจึงเดินหนี

มาธา
“ใหม่”

ภาพปานกลาง ใหม่รีบหนีเมื่อเห็นมาธาเดินตรงเข้ามา

ใหม่
“มาธา...ปล่อยฉันนะ”

มาธา
“ทำไม...ทำไมล่ะใหม่”

ใหม่
“อย่ามาอยู่กับฉันนะ”

“ใหม่อยากจะเป็นกระหรีไปตลอดชีวิตเธอรีใจ”

ใหม่
“แล้วไงเธอเลยคิดว่าจะเปลี่ยนทุกคนให้เป็นเหมือนเธอได้จ้ะลิ”

ภาพใกล้มาธามองไปรอบๆด้วยความมึนงง เธอตอบอะไรไม่ถูก
ภาพกว้าง มาธายื่นมือใหม่เดินหายไปไหนแหล่งขายตัว

FADE OUT

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

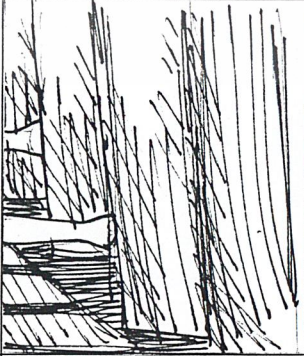
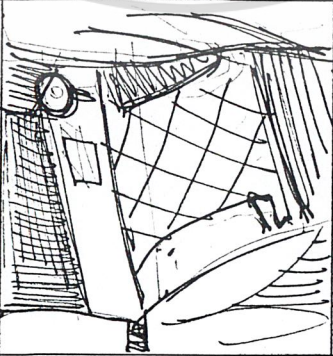

Scene 7 ภายนอก / แหล่งขยตัว / กลางคืน

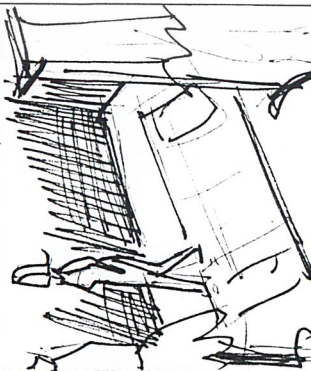
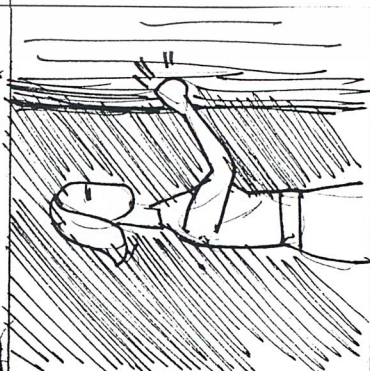
ภาพใกล้ มารานั่งแตงหน้าเพื่อที่จะออกไปหาข้อมูลอีกครั้ง

FADE OUT / THE END

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

no	shot	visual	description	type	talent	props	remark
1	18		ภาพปานกลาง มาธาเดินลงบันได มองไปยังที่นอน	m.d.	มาธา	เสื่อเกาะอกคำ กางเกงขีน	
2	18.1		ภาพปานกลาง ใหม่หายไปในที่นอน	m.d.	ใหม่	หมอน ที่นอน หุ่นโจวไว้เสื้อ	
3	18.2		ภาพปานกลาง มาธาจับโทรศัพท์	m.d.	มาธา	โทรศัพท์มือถือ	

no	short	visual	description	type	talent	plops	remark
4	18.3		ภาพแคบ(ค่อยๆ ชูม) รับหน้ามาตั้งใจฟัง	c.u.	มาธา	โทรศัพท์ มือถือ	
5	19		ภาพปานกลาง มาชดูจากที่นอน	m.d.	มาธา	ที่นอน หมอน	
6	20		ภาพปานกลาง มาธาเกาะประตูห้องนำ	m.d.	มาธา	โต๊ะเกาะอกดำ	แสงสว่างขาว

บทที่ 4

การถ่ายทำภาพยนตร์ และหลังการถ่ายทำ

4.1 ขั้นตอนในการถ่ายทำ

4.1.1 การกำหนดยุทธวิธีการถ่ายทำ

การถ่ายทำใช้กล้องตัวเดียว ถ่ายตาม Break Down ทีละ Shot โดยไม่เรียงตามบท แต่เรียงตามความเหมาะสมเพื่อจะไม่เสียเวลาในการจัดกล้องหรือไฟที่จะต้องเคลื่อนที่บ่อยๆ แม้จะต้องเสี่ยงต่อการที่นักแสดงจะต้องรีบบินอารมณ์ใหม่เพราะไม่ได้ถ่ายตามเนื้อเรื่อง แต่ข้อดีก็คือทำให้ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย เหมาะกับเวลาที่มีอย่างจำกัด

4.1.2 การควบคุมความต่อเนื่อง

เป็นสิ่งสำคัญมากในการถ่ายทำภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการถ่ายข้ามบทกลับไปกลับมา การตั้งหน้าที่ Continuity หรือคนดูแลความต่อเนื่อง จึงต้องเลือกคนที่ไว้ใจได้มีคุณสมบัติคือ ความละเอียด ช่างสังเกต ช่างจดจำ และยังคงเข้าใจบทภาพยนตร์เป็นอย่างดีอีกด้วย หากคนๆนี้ทำงานผิดพลาด กว่าที่เรารู้ตัวก็อยู่ในห้องตัดต่อและสายเกินไปที่จะแก้ไขแล้ว

4.1.3 การเตรียมและจัดเก็บ Footage

ทำวันต่อวัน เมื่อถ่ายเสร็จ เขียนหัวม้วนให้ละเอียดเรียบร้อยว่าม้วนที่เท่าไรสำหรับฉากไหน รวมถึงระบุวันที่ถ่ายทำด้วย หากปล่อยไปไม่เขียนตั้งแต่ม้วนแรก โอกาสที่จะเกิดความสับสนที่จะหา Footage ในช่วงหลังจะมีปัญหา และม้วนอาจหายหรือถูกถ่ายทับได้ และการจด Time Code ในแต่ละวันจำเป็น เพื่อจะได้ไม่เสียเวลาในการทำพร้อมกันทีเดียวในวันท้ายๆของการถ่าย เพราะเราจะได้เห็นปัญหาในการถ่ายทำแต่ละวันก่อนเพื่อจะมีเวลาและโอกาสในการแก้ไขหรือปรับปรุงการทำงานบางอย่างได้ทันทั่วทั้ง

4.2 ปัญหาที่พบในการถ่ายทำ

แบ่งการถ่ายทำออกเป็น 3 วัน แต่เกิดการขัดข้องเรื่องฝนตกในช่วงเวลาที่กำหนดถ่ายทำ จึงทำให้ต้องเลื่อนวันออก จึงทำให้เลื่อนวันออกไป ในการถ่ายทำจริงเพียงแค่ 2 วัน และการแก้ปัญหาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของสภาพภูมิอากาศ ไฟฟ้า และ สถานที่ถ่ายทำ

4.3 การตัดต่อ

โดยพื้นฐานจากเนื้อเรื่องเป็นแนวชีวิต ต้องการเน้นเรื่องราวและเนื้อหามากกว่า จึงไม่ต้องการเทคนิคในการตัดต่อที่หวือหวามากนัก ส่วนใหญ่ จะตัดต่อแบบคัดชนคัต คือการเรียงลำดับภาพตามปกติธรรมดา

ด้านความหมายก็ธรรมดา โดยนำความต่อเนื่องของกฎภาพยนตร์มาใช้คือ ทิศทางของภาพ สายตาของตัวแสดง ความต่อเนื่องของการแสดง ความต่อเนื่องของเสียง และเสียงเน้นก็เป็นส่วนประกอบสำคัญ เพราะจะทำให้หนังสนุกมากขึ้น และได้อารมณ์ตามเนื้อหาที่ต้องการจะเล่าเรื่องมากขึ้นเป็นการช่วยดึงดูดคนดูได้วิธีหนึ่ง

ในฉากที่ใช้เพลงประกอบมีอยู่ด้วยกัน 3 ฉาก คือ

1. ฉากเปิดเรื่องเป็นฉากแสดงละครข้างถนนของนักแสดงละครกลุ่มหนึ่ง เพลงที่ใช้เป็นเพลงที่ใช้ประกอบการแสดงละครอยู่ทำให้ฉากนี้ได้บรรยากาศเป็นเหมือนเมืองแห่งการแสดงละคร
2. ฉากมาราเตรียมตัวไปหาข้อมูล เพลงจะเป็นแนวสนุกตื่นเต้นเพราะจะแสดงให้คนรู้บุคลิกของตัวละครว่าเป็นคน สนุกสนาน คนเปิดเผย ไม่ใช่คนเรียบร้อยมากนัก
3. ฉากภายในบ้านมารา ตอนเช้า ตัวละครคุยกันที่โต๊ะอาหาร เรื่องการให้สัญญาว่าจะเลิกเป็นโสเภณีของใหม่ มีผลทำให้มารารู้สึกดีใจในการตัดสินใจของใหม่ จึงเลือกใช้เพลงแบบสบาย

เอกสารประกอบการตัดต่อ

4.4 เอกสารประกอบการตัดต่อ

PROJECT : THESIS

LOCATION : บ้านมาธา

PAGE : 1

TITLE : ละครข้างถนน

DATE : 11 พ.ค. 44

ROLL : 1

NO	SC	CUT	DS	TAKE	TIME	หมายเหตุ
14	3	5	พี่ของมาธาเดินลงมา มาธาพยายามให้พี่ของมาธาขึ้นไป	3	3:33:08- 03:46:21	พี่มาธาพูด ผิด
15	3	3	พี่ของมาธาเดินลงมา มาธาพยายามให้พี่ของมาธาขึ้นไป	4	03:46:21- 04:53:07	พี่มาธาพูด หลุด
16	3	5	พี่ของมาธาเดินลงมา มาธาพยายามให้พี่ของมาธาขึ้นไป	5	04:53:07- 05:37:03	พี่มาธาหลุด
17	3	5	พี่ของมาธาเดินลงมา มาธาพยายามให้พี่ของมาธาขึ้นไป	6	05:37:03- 06:24:00	OK
18	3	6	มาธากับพี่มามุมต่ำ	1	06:24:00- 07:16:07	พี่มาธาหลุด
19			บรรยายภาพฝน	INS	07:16:07- 08:32:06	OK
20	3	6	มาธากับพี่มามุมต่ำ	2	08:32:06- 09:32:10	OK
21	3	7	รับกว้างที่มากับใหม่	1	09:32:10- 10:22:21	OK
22	3	8	มาธาลงมาไม่เจอใหม่	1	10:22:21- 10:58:17	มองมากไป
23	3	8	มาธาลงมาไม่เจอใหม่	2	10:58:17- 11:44:45	OK

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุปและประเมินผล

การสร้างงานภาพยนตร์เป็นเหมือนการสร้างงานศิลปะที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาได้โดยจำลองชีวิตความเป็นอยู่ของคนและสิ่งมีชีวิตต่างๆเข้าไปไว้ในแผ่นฟิล์มหรือวัสดุอุปกรณ์ชนิดต่างๆที่จับกันที่กลงไป

ทั้งยังต้องนำความรู้ความสามารถด้านการบริหาร การจัดการมาใช้ด้วย เพื่อสภาพคล่องที่จำเป็นจะต้องเคลื่อนงานไปให้ก้าวหน้าผ่านขบวนการขั้นตอนต่างๆจนกระทั่งจุดสุดท้ายของการผลิต

ฉะนั้นการผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้น ผู้กำกับต้อง ทั้งกำกับชีวิตตัวเอง ชีวิตผู้ร่วมงาน นักแสดง และทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์

ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งจากปัจจัยภายนอกและภายใน ภายนอกคือบุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นทีมงาน นักแสดง ภูมิอากาศที่อยู่ในช่วงฤดูฝน เครื่องมืออุปกรณ์ที่ชำรุด ไฟฟ้าที่ขัดข้อง เวลา สถานที่ถ่ายทำ การเดินทาง เงินทุน ฯลฯ ส่วนปัญหาที่เกิดจากปัจจัยภายในนั้นเริ่มตั้งแต่ขบวนการคิด ตัดสินใจที่จะเลือกหัวข้อที่น่าสนใจที่สุด และต้องพัฒนาขึ้นไปจนกระทั่งได้เป็นบทที่จะนำไปถ่ายทำ ความยากอยู่ที่ต้องตัดสินใจเลือกสิ่งที่เหมาะสมที่สุด

ปัญหาที่มักติดอยู่เป็นระยะเวลายาวนานนั้นคือ การเขียนบทที่ยังไม่ลงตัว มีการแก้ไขหลายครั้ง จนกระทั่งก่อนวันถ่ายทำก็มีเรื่องที่จะต้องแก้ไขอยู่ ช่วงการถ่ายทำนั้นก็ต้องแก้ไขบทพูดให้เหมาะสมในบาง scene

ข้อคิดที่ได้จากการทำงานในครั้งนี้คือ ต้องมีการเตรียมตัวในขั้นตอนก่อนการถ่ายทำอย่างดี ถ้ามีการวางแผนและการเตรียมตัวที่ดีจะเป็นการง่ายต่อการถ่ายทำเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าจะต้องแก้ไข ปัญหาเฉพาะหน้าแต่จะมีความยุ่งยากและการเสียงบประมาณที่น้อยลงอย่างมาก

บรรณานุกรม

1. กฤษดา เกิดดี. ประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ : การศึกษาว่าด้วย 10 ตระกูลสำคัญ (Genre). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ หสน., 2541
2. พงษ์สิทธิ์ สุขเศรษฐศิริ. Directing. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2539.
3. Jack Canfield and Mark Victor Hansen. **Chicken Soup for the Soul 1-2-3.** อริณี เมธเศรษฐ์ : กรุงเทพฯ :อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด, 2544
4. ไพโรจน์ บุญประกอบ. การเขียนสร้างสรรค์ เรื่องสั้น-นวนิยาย. กรุงเทพฯ : คอกหญ้า, 2537.
5. เพลินตา ประสพการณ์งานเขียน. กรุงเทพฯ : ช่างวรรณกรรม, 2536

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้